Akbaba

Bir C. H. P. li, yetmiş beş bin liralık karşılıksız çek alarak D. P. ocağı kurdu! - Gazeteler -

— **Altmış bin... Yetmiş bin... Yetmiş beş bin!.. var mı başka tâlibi?. Satıyorum... Satıyorum... Saaaat.. tım!**

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

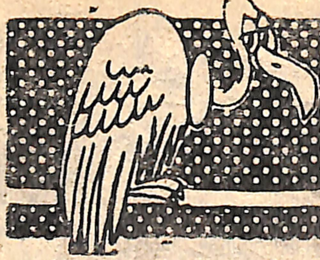
4

MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

Akbaba siyasi mizah gazetesi

BASKI

GAZETELERE bakınız: Bir tek iyimser yazı var mı?... Hayır, hayır, çökmeler, patlamalar, çarpışmalar dışında da yok!

Neden?... Bütün yurdu seller mi bastı?... Hepimiz döviz kaçakçısı mı olduk?... Türkiye kırk haramiler diyarı mı?.. Şu onarılan camiler, şu genişleyen caddeler, şu asfaltlanan yollar, şu deniz mavisine kavuşan şehir hep can sıkıcı, yüz buruşturucu, iç karartıcı şeyler mi?...

Niçin gülemiyor, niçin sevinemiyor, niçin alkışlıyamıyoruz?

Geçen gün, iktidarın eli, Bursa çarşısında yananlara dokuz yüz dükkân dağıttı. Bu dokuz yüz dükkân, doksan günde yapılmıştır. Demek günde on dükkân!... Hani ara sıra, ağzımız hayretle aralık, gazetelerde okuruz: Yedi dakikada bir otomobil, üç saatte bir gemi inşa edildi diye... Bu doksan günde kurulan dokuz yüz dükkân da bizim çalışma gücümüze göre böyle bir başarıdır. Düşününüz ki, biz, İstanbul'da yanan Adliye binasını doksan günde değil, doksan ayda da değil, yirmi yılda bile yapmadık!

Bu, iktidarın övülecek bir başarısı değil miydi? Elbet öyleydi... Ama, güzel bir niyetle elime aldığım kalem, parmaklarımın arasında taş kesildi. Onu, gönlümden geçen tatlı duygularla konuşturamadım.

Niçin mi?... Siz, baskıyı sade yakası D.P. rozetli parti başkanı mı yapar sanıyorsunuz?... Muhalefetin baskısı yok mudur?... Okuyucunun, şu, adını bilmediğiniz, yüzünü görmediğimiz gizli kuvvetin baskısı yok mudur?... Akşam, öfkeyle susturduğumuz radyonun baskısı yok mudur?... Miting meydanlarının, kongre küfürlerinin, nihayet kendimizin kendimize yaptığı baskı yok mudur?

Sen, Doğu Üniversitesinin açılış töreninde gazeteci tokatlıyacaksın, ben seni alkışlıyacağım!

Sen, İzmir kıyılarında Türk yazarlarına kalem bezirgânları diye bağıracaksın, ben seni öveceğim!

Sen, yetmiş beş liralık, yahut yetmiş beş bin liralık karşılıksız çekle adam kandıracaksın, ben seni medhedeceğim!

Sen, bir günde on basın dâvası açtıracaksın, ben seni canıım diye bağrıma basacağım!

Sen, D.P. rozetini davul zurna ile karşılatacaksın, C.H.P. rozetini copla, dipçikle dağıtacaksın, ben sana kırk bir kere maşallah diyeceğim!

Sen, Kurtuluş Savaşının Garp Cephesi Kumandanına vatan haini diyeceksin, ben seni peh, peh, peh diye baba hindi gibi şişireceğim!

Nihayet, sen, daha dün tonu bin liralık kâğıdımı önce iki bin yüz elli liraya, şimdi de iki bin yedi yüz liraya çıkaracaksın, yâni benim ekmeğimi alacak, suyumu alacak, son nefesimi alacaksın, ben sana, avuçlarımı şaklatarak:

— Yaşşşa!...

Diyeceğim, öyle mi?... İlâhi Demirkırat, aklınla çok yaşa!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dikenli koltuk

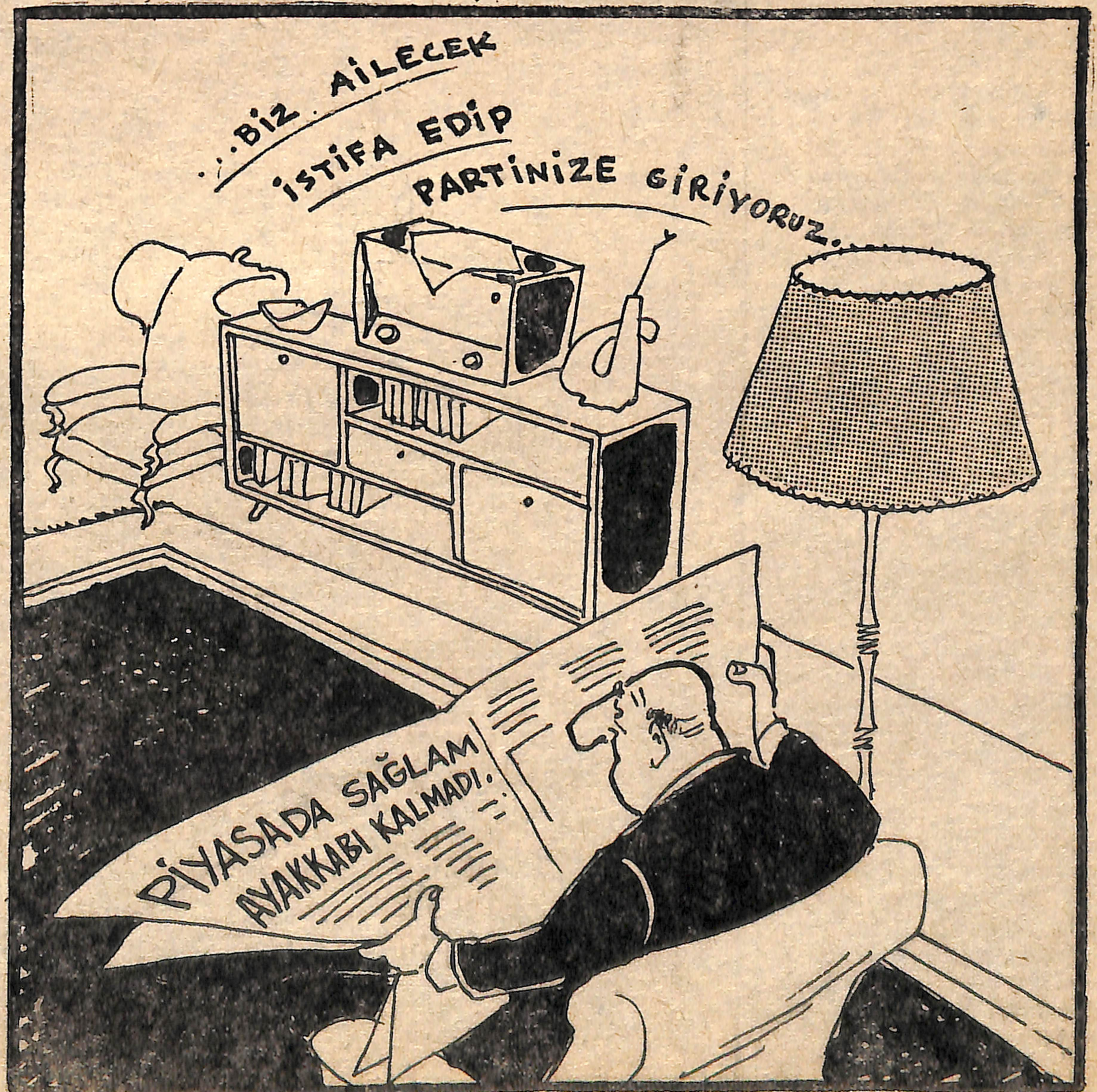
Halûk Şâman: «İktidar koltuğu dikenlidir.» demiş.

Yoook, biz, sayın büyüklerimizin böyle dikenli koltuklarda oturmasına razı değiliz!...

Ama, sayın Vekil:

— Üzülme babacığım ben ağlaya ağlaya da gelin olurum, diyen kız gibi:

— Zarar yok, vatan uğruna biz dikenli koltukta da otururuz derse, ne yapalım!

YAZISIZ

Çek Gabul idilmez

Ökkeş, bir akşam önce, İlçe'den bir davetiye almıştı. Davetiyede şunlar yazılıydı:

«Son zamanlarda muhalefet partilerinin fena yolda bulunduklarından ve memleketimize zarar vermeleri için ve Güçbirliği adı altında zararlı işler çevirdikleri görüldüklerinden dolayı bizimkilerin gurduğu Vatan cephesi günden güne böyüverek çok fazla yurttaşları bağrının içerisine gömerek memlekete hizmet ideceğinden binaen, bu cepheyi çok guvvetli hale getirmemiz için, siz değerli argadaşımızın da aramızda görerek göksümüzü iftihar dolduracağından şüphe etmediğimiz için, bu hususta görüşmek üzere ilçemize şeref virerek cüma nemazından sonra görüşmek üzere benim yanıma gelmenizi Cenab-ı Hak'tan niyaz iderim.

İlçe Başganı
Hamdi Gözlemeci»

Ökkeş, davetiyeyi aldıktan sonra, muhtarla uzun uzadıya görüşmüş, sonunda, Hamdi Gözlemeci'nin yanına gitmiye karar vermişti.

Sabahın erken saatında kalkıp hazırlandı. Akşamdan, Derviş'in makinesinde bir yer peylemişti. İlçeye gelince, ilkin ahçıya uğrayıp, üst üste iki çorba içti. Bir de et yemeği yedi. Sonra namaza vardı. Namazdan sonra da İlçe'nin kapısına dayandı.

Başkan Hamdi Gözlemeci, daktilo makinesinde, Zurnacı Ziya'nın boşanma ilâmına karşı itiraznâme hazırlıyordu. Ökkeş'in kapıdan girdiğini görünce, hemen ayağa kalkıp misafirini buyur etti:

— Gel bakalım goca herif!... Hoş gelmişin, sefalar getirmişin, dedi. Bir gayfe içen mi?..

— Sefa bulduuuuuk Hamdi Dayı... Eyisin işaallah?..

— Hamdolsun Rappime... Bir gayfe içen mi?..

— Gayfe mi didin?..

— He ye...

Gayfe içilmez olur muymuş Dayı? Nirden buluyon gayfeyi?

— Oğlum, Demokrata «gayfeyi nirden buluyon?» deyi sorulmaz. Bunu sormıya ganun müsade itmez ilk siftah.. Gayfeyi nasıl içen?...

— Şekeri ziyade ossun...

Hamdi Gözlemeci, kapının dışında oturan, Ahmediye mahallesinin bekçisine seslendi:

— İprâm... Beri bak İprâm... Misafirimize bir gayfe söyle, Bektaş'ın gayfe ocağına...

Bekçi, ayağa fırlayıp selâm verdi:

— Başüstüne Başganım...

Hamdi Gözlemeci Ökkeş'e döndü:

— Eyisin işallah gardaşım?...

— Rappime şükür, vicotümde sızı yok. İlle dişimin iç yanına bir gurt yerleşmiş, zihnimin orta yerini oyup durur...

— Diş meselesi kötüdür, bilirim. Tuz bastın mı?...

— Bastım da, istifade gelmedi.

— Hadi bakalım, dişin neyse ne... Emme, melmekete hizmet itmek istemen mi?...

— İsterim helbet...

— İsteyincek bize geç...

— Hangi size?...

— Vatan Cephesine oğlum...

— Vatan Cephesi neye eyi?...

— Her bir şeye eyi, len...

— Ucuzluğa da eyi mi?...

— Ucuzluğa da eyi, inşaata da eyi muhtarın anasını bellemiye de eyi. Hani, geçen, seni döven Kerim Onbaşı var ya?...

— He...

— Vatan Cephesine geçincek, o gelip senin çamaşırını dereye götürecek len...

— Eyi be!...

— Sen sırf geç, üst yanına garışma...

— Geçerim helbet... Geçerim de...

— Eeee, ne varmış?...

— Size azcık mesarif çıkacak deyi...

— Mesarifi sana ait devel... Sen geç, üst yanını bize bırak...

— Bırakırım da, bir geçmiye ne viriyon?...

— Sen ne istiyon?...

— Benim göynüm zengin dayı. Sen benim göynüme bırakma da, sana nasıl uygun düşer, onu ağnat...

— Vallaha ağnatmam. Emme senin didiğini de gırmam...

— Ben iki bin gayime isterim.

— Sırf bir başına mı?

— Yoooo, ne minasebet?.. Benden gayri bir anam var, bir gayın pederim var, bir ailem var, iki de gızım var..

— Ben üç deyi duymuştum...

— Üçüncüsü yolda. Ailem iki canlı...

— Oğlum, ailenin doğuracağı adamın adını goymadın mı?...

— Goymadım...

— Len, ne uyuşuk heriflersiniz siz be!... Süliman diyemedin mi temsil?...

— Azcık ecele itme dayı... Belkim başga bir isim goruz.

— O ismi şimdiden dir misin?

— Dirim...

— İki bin gayimeyi ziyade istedin...

— Ziyade değel...

— Olmuşu bitmişi gaça olur?

— İki bin...

— Yedi nüfusa iki bin virmiye bu milletin gücü yetmez oğlum... Bura Amerika memleketi değel. Son, olacağı nedir bunun?..

— Öyle...

— Şincik beni diyne... Sen memleketini seven mi?...

— Severim helbet...

— Gardaşlarını düşünmen mi?

— Düşünürüm helbet...

— Bu Vatan Cephesi, küllü hepimizin en birinci vazifesidir. Sen gel de azcık tenzilât yap...

— Vallaha idare itmez Hamdi dayı... Eğer ki idare itse, seni böyle gonuşturmam. İmzamı basarım. Misaf çarpsın...

— Oğlum, bunun idare itmiyeceği ne varmış? Ne deyi diklikten hoşlanıyon?..

— Diklik değel de, mesarifimiz ziyade...

— Len oğlum, sen bir kerem eşşoğlunun birisin...

— Nirden bildin dayı?

— Gayfede pişbirikten baş alamıyon... Gumar oynıyan heriften ne hayır çıkar ki...

— Her bir hayır çıkar...

— Bu lâf senin lâfın.

— Öyleysem, haydi ısmarladık.

— Hişşşt, dur... İtliğin hiç bir lüzomu yok. Sen bu memlekete hizmet itmen mi?...

— İderim.

— Eğer ki idersen, bu işin tenzilâtını yap...

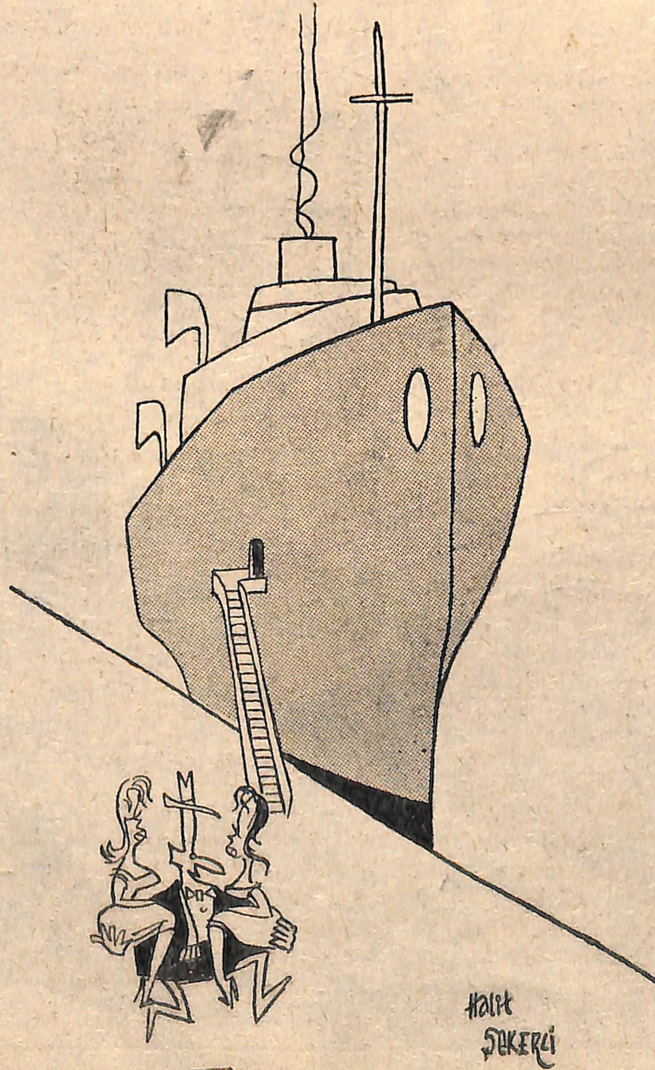
— Yapamam...

— Len, seni muhtar çelmiş besbelli...

— Benim zihnim bana yeter Dayı... Gatiyen gabul idemem...

— En son gaça olur bu iş?...

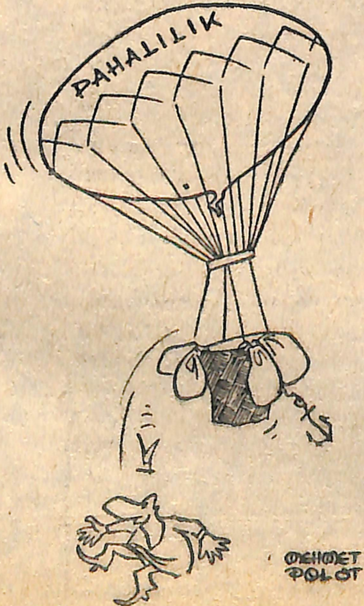
— İki bin...

Amerika'dan piliç getiriliyor. (Gazeteler)

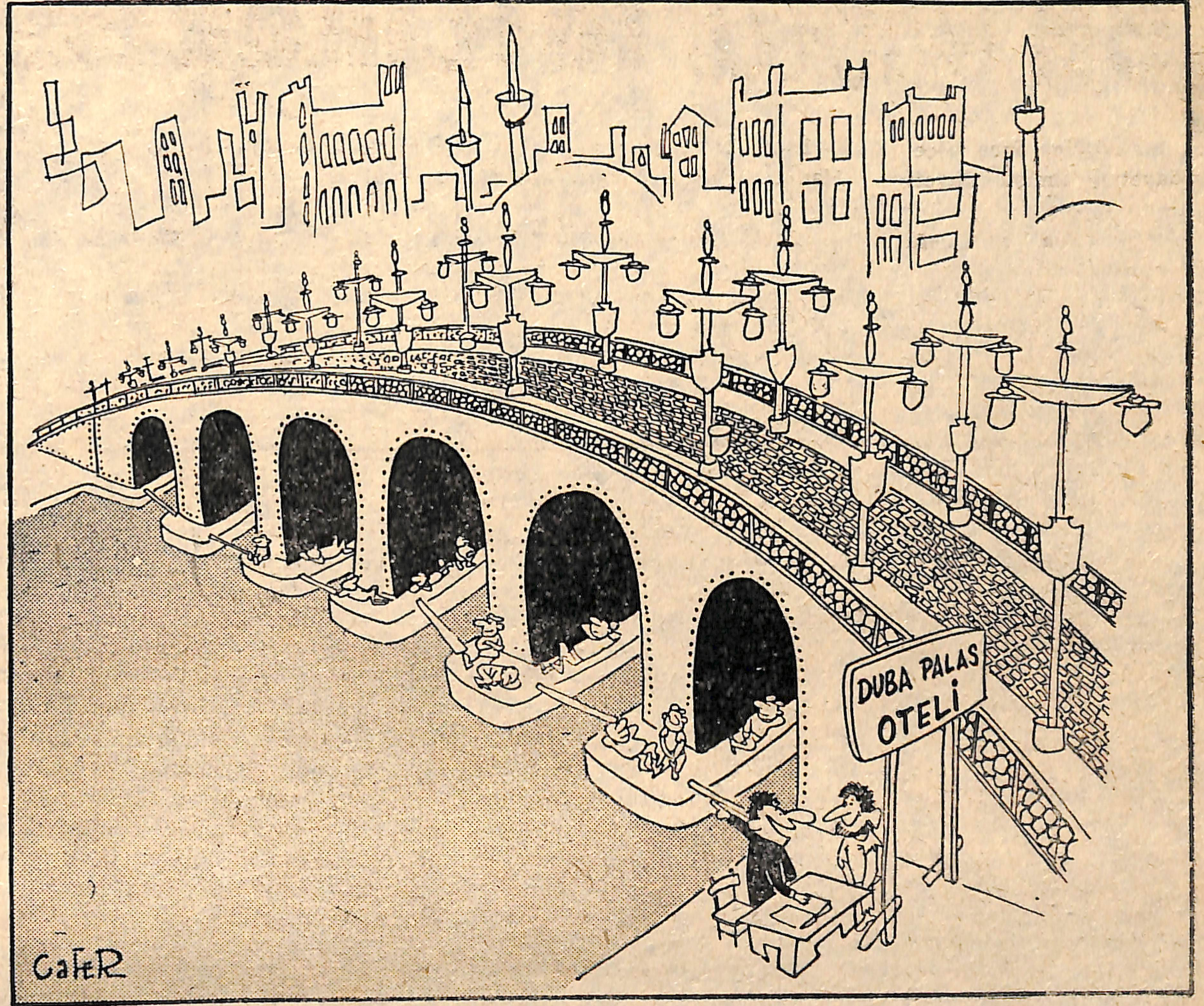
— Aşşağı inmen mi?...
— İnemem...
— Şuradan iki yüz gayime de bağışlaman mı?..
— Bağışlamam!...
— Lan, sende memleket ruhu yok be... En son bin dokuz yüz viriyom...
— Olamaz.
— Eğerkim yüz gayime de bırakmazsan, müslüman değelsin sen...
— Bu acı lâfı dime bana... Bıraktım...
— Teşekkür iderim aşşoğlu eşek... Sırf kendini düşünüyon!
— Vatan Cephesine geçtikten kelli kimi düşüneyim. Helbet kendimi düşünürüm?
— At şu kâhata imzanı... Angara cüvap bekliyor.
— Benim cüvabım hazır. Hele sen parayı hazır it...
— Bak şu ite... İmzanı bastıktan kelli parayı virmiyeceğez dimek?... Hadi bas imzanı...
— Parayı almadan basamam...
— Çek virecem len sana'.
— Çeki gabul idemem. Virenler inkâr geliyor...
— Ben gelmem...
— Kâhat paran yok mu senin?
— Yok...
— Hadi öyleysem, ısmarladık.
— Dur len, neriye gidiyon?..
— Köye gidiyom.
— Azcık dur...
— Duramam..
— Öyleysem sen itsin. Dur, azcık dur... Namussuzum, vatan hayinisin. Neriye gidiyon? Az beni diyne. İtoğlu it... Gidiyon değel mi? Git cehenneme gadar. Namussuz deyyus. Beşinci gol. Gomilis. Gaymakamın garyolasına dinamiti sen godun besbelli. Ulan, ne malûm senin Sirkeciye dinamiti gomadığın? Köpek. Namussuz muhalif. Giiiit. İtoğlu it... Giiiit!...
Ökkeş kapıyı vurduğu gibi, çıkıp gitti. Hamdi Gözlemeci, hâlâ söyleniyordu.

Adnan Veli

— Oooh, kurtuldum!..

Şehrimizde halk tipi oteller kurulacak... (Gazeteler)

— Senin yatağın dördüncü dubada!..

Önde giden at

Kayseride, «Hani açıkgöz adamlara Kayserili misin, derler» Bir D. P. kongresinde üyeler, dilek, şikâyet ve temennilerde bulunurlarken, birisi de kalkmış: «Muhaliflerin ağzına yular çekilmeli!» diye parlak bir teklifte bulunmuş. Salonda hazır bulunanların bu teklife ne dediklerini bittabi bilemeyiz, yalnız, bu pek düşünceli Kayseri demokratı, yanlış bir teklifte bulunuyor gibi geldi bize.

Kır atın üzerine binip, dolu dizgin koşturduklarını söyleyenler kendileri. Çatlamaması için, hazır elde yular varken, asıl onu dizginlemeye baksalar.

Dua!

Bir D. P. hatibi «Adı Selâhattin Genç'tir» bir toplulukta konuşurken: «Allah C. H. P. nin iktidara geçtiğini bize göstermesin. Allah o günleri getirmesin, C. H. P. iktidara gelirse her gün ölürüz, Allah göstermesin» demiş!

Yoook hazret, Allah seni gençliğine bağışlasın ama, temennilerinizde gerçek payı da yok değil: Doğrudur, işiniz artık Allaha kaldı!

Protestolanır

D. P. nin çiçeği burnunda yeni İstanbul İl Başkanı Kemal Aygün:

— Söz poliçe gibidir, vakti gelince hesap vermek gerekir, diyor.

Elbette öyledir, sevimli Aygün; vâdesi gelip de, poliçesini ödemeyen tüccara, ömrü boyunca, artık kredi açılmaz.

Bize de, bize de!

Bir gazete haberini birlikte okuyalım: Viyana'da halkın naklini kolaylaştırmak üzere yeni bir sistem bulunmuş. Viyanalı mühendisler tarafından keşfedilen bu sistem, yürür kaldırımlardır. Yâni kaldırımda duracaksın, kaldırım seni alıp gideceğin yere hooop götürecek!

Bu yürür kaldırımlardan mutlaka bizde de yapılmalı... Siz, kimler nasıl yürütüyorlar o zaman seyredin!...

Altıda bir

Vatan Cephesine iltihak telgrafları radyolarda okunmakta berdevam...

Bir muhalif: «— Kızım Radyoya mektup yazıp 120 arkadaşımla birlikte Vatan Cephesine iltihak ettim diye yazmış. Radyolarda sonradan öğrendiğime göre, kızımın mektubunu aynen okumuşlar. Bunlar çocukça işler!» demiş.

Hadi çocuklar neyse, ya dört beş yıl önce ölmüş insanların Vatan Cephesine iltihak ettiklerine dair okunan telgraflara ne buyrulur?

Evet, evet, politika dünyamızda siyasî ölüler çoğalıyor artık!

Banka

Bir gazete; Vatan Cephesinin Atatürk Bulvarı şubesi açıldı diye yazmış...

Mübarek, sanki banka, Pamuk Bank'ın Aksaray şubesi açıldı der gibi bir şey...

Mamafih ortada, pek garip senecek bir şey yok. Ha bir bankaya gidip kredi almışsınız, ha Vatan Cephesine girip kredi almışsınız.

Birinde vâde gelince ister istemez bankaya gidersiniz, berikinde, böyle zahmetlere lüzum yok. Çünkü: Açılan kredi vâdesizdir...

İşi bana bırak!

★ Yazan : Sümer SÜMER ★

Bankada beş altı bin liralık bir sermayem var. Yıllardır «bu parayla ne iş yapsam...» diye düşünüyordum. Seneler önce «ithalât - ihracat» gibi büyük işler yapmayı tasarlamıştım. Olmadı. Benim altı bin lira da ihtiyarlıyormuş gibi gittikçe takattan düşüyor. Zamanında büyük ticaretleri çevirecek kudretteydi. Bugün oldukça beceriksiz. Birkaç sene sonra sadece küçük bir cep harçlığı olmasından korkuyorum.

Daire dönüşü kahveye uğradım. Bir de ne göreyim: Bizim Sezai. Uzun zaman nerde olduğunu unutmuştum. Birer çay içip şundan bundan konuşmağa başladık. Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Başını öne uzattı:

— Paran var mı? diye mırıldandı.

Şaşırdım. Ağzım yarı açık, vereceğim cevabı düşünüyorum.

— Seninle bir iş yapalım, dedi. Küçük bir parayla dünyanın kârını ederiz.

Başımı yavaş yavaş kaşırken:

— Nasıl bir iş?. dedim.

— Çok kârlı... diye cevap verdi. Kısa zamanda yüzbinler vururuz. Bir yazıhane kiralıyacak kadar para lâzım. Gerisini bana bırak...

Olayın bundan sonrası o kadar akıcı oldu ki, Sezainin inandırma gücü de kuvvetli mi kuvvetli. Baktım çok para kazanacağız. Sermayeyi verdim, işi de ona bıraktım. Ne derse yapıyorum.

Bir hafta sonra benim parayla bir yazıhane kiraladık. Sezai, şehrin en çok satan gazetelerine şöyle bir ilân verdi: «Bilmece - Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?... Doğru cevap veren herkese lüks bir araba hediye edilecektir...»

İlânın altında da bizim yazıhanenin adresi...

Ertesi günden itibaren yazıhaneye yığınlarla mektup gelmeğe başladı. Açıp okuyoruz. Aydın sınıf bilmecemizle oldukça ilgilenmiş. Bazıları: «Tavuk yumurtadan çıkar...» yazmışlar. Bir kısmı: «Yumurtadan çıksa çıksa civciv çıkar. Fakat yumurtayı çıkaran tavuktur.» diyor. Doğrusu ben de işin esasını merak ediyorum. Ama Sezaiye ne sorsam:

— Sen işi bana bırak, gerisine karışma... diyor.

Mektupları beraberce karıştırıyoruz. Bir ara hemen ayağa fırlayıp:

— Vay sahtekâr vaaaay!.. diye bağırmak zorunda kaldım.

Sezai yanıma koştu. Telâşla:

— N'oldu!... N'oldu!... dedi.

Elimdeki iki mektubu gösterdim. Çok açıkgöz bir adam iki mektup göndermiş. Birinde: «Tavuk yumurtadan çıkar.» diyor. Diğer mektubu tanınmasın diye sol eliyle donatmış. Ama isim, adres aynı: «Yumurta tavuktan çıkar!» yazıyor. İkisinden biri tutar diye düşünmüş.

— Bu dolandırıcıyı dâva edelim!... dedim.

Sezai boğayı okşar gibi elini başımda gezdirdi:

— Sakin ol... Sakin ol... dedi.

İlânımızla ilgilenenlerin bazıları da yazıhaneye geliyorlar. Bunların çoğu:

— Bizim arabalarımız var; başka bir mükâfat koyamaz mısınız? diye ricada bulundular.

Birkaçı da bulmacanın doğru cevabını söylemem için bana rüşvet teklif etti. Bunların hiçbirine yardım edemedim. Zira cevabın doğrusunu yalnız Sezai biliyordu... Bütün işi ona bırakmıştım.

Bir müddet sonra Sezai bütün mektuplara birer birer şöyle cevap yazdı: «Kazandınız - Arabanın adresinize gönderilmesi için 100 lira şoför ve benzin parası gönderiniz...»

Günlerce, haftalarca yazıhanemiz yüzlük yağmuruna tutuldu. Yalnız, bazı kurnaz adamlar vardı ki bunlara çok içerliyordum. İsim ve adresleri belli. Yazıhaneye üç dört mektup yollamışlar. Tabii Sezaicik ne bilsin. Hepsine «kazandınız» demiş. Bunlar da tatlı hayallere dalıp üçer, dörder yüz lira göndermişler... Sezaiye elli defa söyledim: «Yahu» dedim, «bunlar bize oyun oynuyor. Bizi dolandırıyorlar.» Bir türlü anlatamadım.

— Sen işi bana bırak!.. dedi.

Hiçbirinin parasını geri çevirmedi.

Bir gün düşündüm. Şu bizim mükâfattan eş dost ta faydalansın, dedim. Ama Sezai benden bilmemeli. Nasıl yapsam... Hemen bizim kayınpedere gittim. Kayınpeder zamanında mebusluk yapmış adam. Aklı başında:

— İki yüz liraya iki otomobil kazanmak ister misin? dedim.

Durumu açıklayınca teklifimi gayet mâkul karşıladı. Yazıhane adresine iki mektup yazdı. Birinde, tavuğun yumurtadan çıktığını, diğerinde, yumurtanın tavuktan çıktığını söylüyordu. İkisine de: «Kazandınız. 100 lira şoför ve benzin parası yollayın.» cevabını alınca hemen iki yüz lirayı postaladı... Artık adamcağızda bir sevinç bir sevinç... Durup durup:

— Araba sahibi de olduk... diyordu...

Aradan günler geçti. Bir gün yazıhaneye gittim. Baktım kapı kilitli. Kimsecikler yok. Hele Sezai hiç yok. Kaldığı otele sor dum.

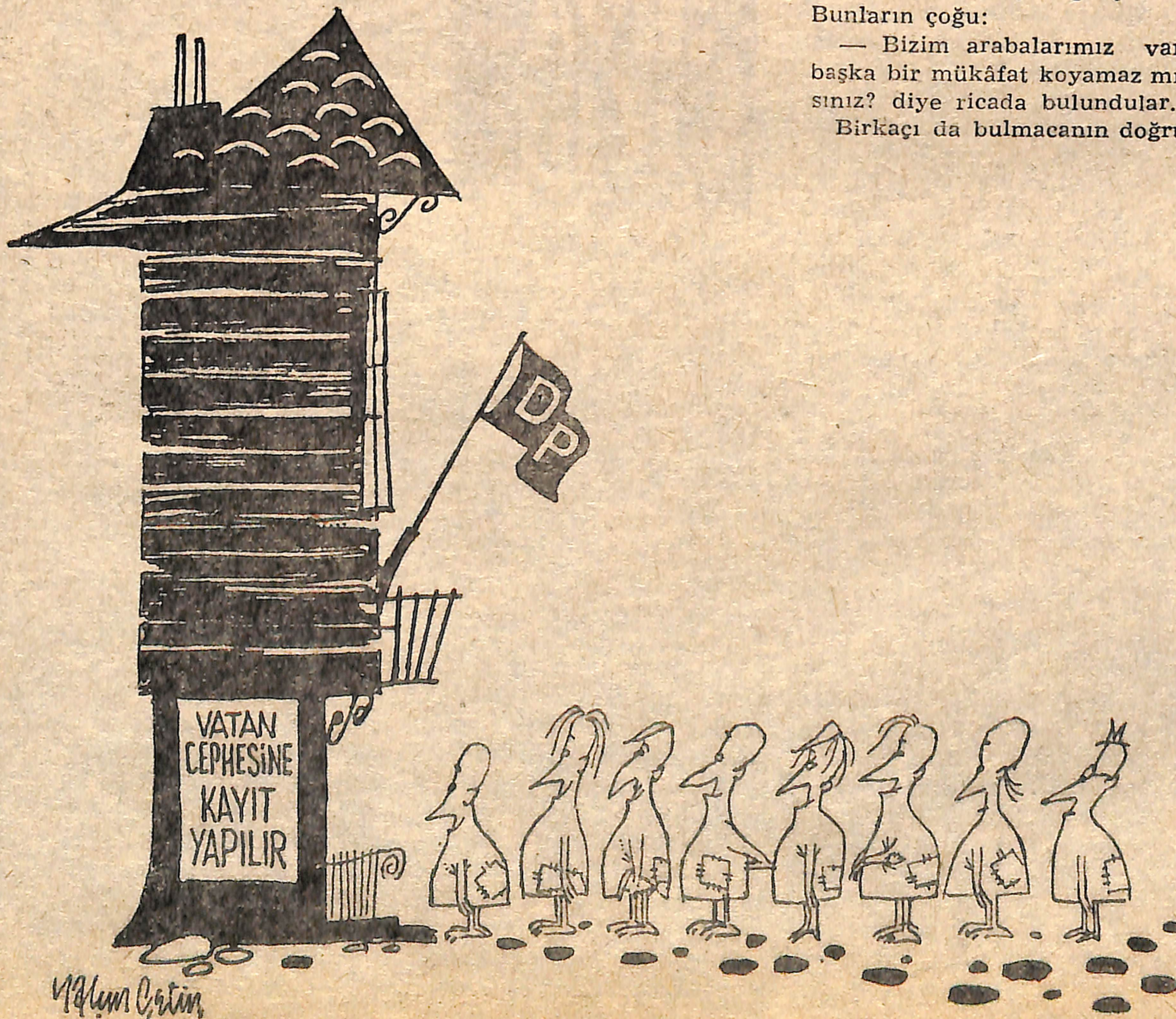
— Çıktı... dediler.

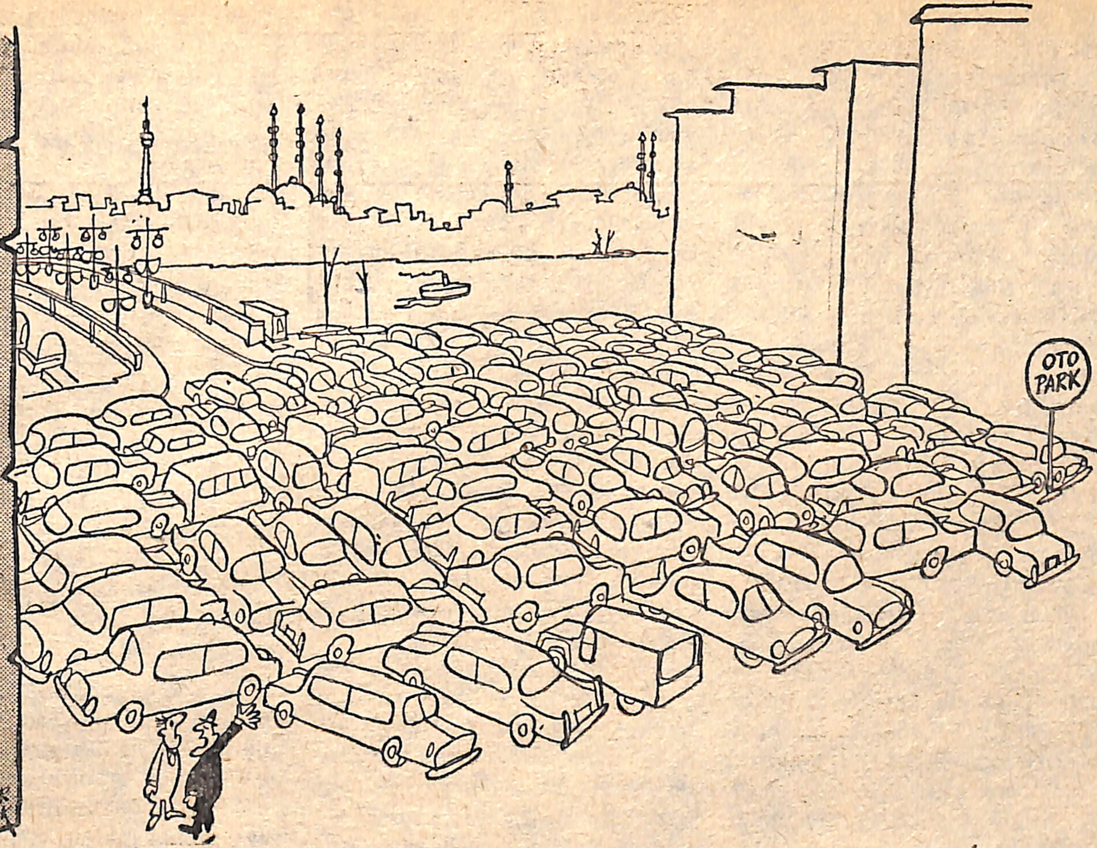
Bütün paralar onda. İşi ona bırakmıştım. Ama bu işi nasıl bir sonuca varacak merak ediyordum. Bizim kayınpeder de evin önünde bir klakson sesi duymasın:

— Arabalarım geldiii... diye pencerelere koşuyor...

Aradan aylar geçti. Sezaiden hiç haber yok. Dairedeki eski işime yeniden girdim. Günlerce Sezainin yaptığını düşündüm durdum. Neden sonra işin iç yüzünü tahmin edebildim: Muhakkak ki adamcağız arabaları almaya, Avrupa'ya, Amerika'ya gitmiştir. Binlercesini getirmek kolay değil tabii. Şimdi ben de, kayınpeder de Sezaiyi sabırsızlıkla bekliyoruz...

Bir adam 75 bin liraya «Vatan Cephesi» ne geçmiş... (Gazeteler)

— Galiba şu Karaköy meydanını bir daha istimlâk etmek icap edecek...

Türk, Arap!

Birinci Dünya Harbi yeni bitmişti. Çanakkaleden dönen şair Ahmet Haşim, hem parasızdı, hem işsiz. Akşam matbaasında, Falih Rıfkı'ya öfkeli öfkeli sordu:

— Ne olacak benim halim?

Falih Rıfkı, yumuşak gözlerle yüzüne baktı:

— Hangi halin Haşim?..

Haşim, büsbütün köpürdü:

— Hangi halim olacak beyefendi?.. Harp patlar: «Haydi, derler cepheye!.. Türk değil misin?..» Sulh olur, cepheden nasılsa sağ döner, iş isteriz. Bu sefer homurdanırlar: «Arap Haşim yine iş istiyor!..»

Sonra, kendisi de gülerek:

— Ben, dedi, iki tabiiyetli bir adamım: Harpte Türk, sulhte Arap!..

Eserim!

Saffeti Ziya'nın güzel bir romanı vardır Saoln köşelerinde...

Servet-i Fünun'da tefrika edilen bu romanda Tevfik Fikret'in, Halit Ziya'nın, Cenap Şahabettin'in emekleri çoktur: Okurlar, tashih ederlerdi.

Bir gün Saffeti Ziya:

— Eserimi kitap şeklinde çıkarmak istiyorum, deyince, Cenap, o zalim istihzasiyle:

— Ayol, dedi, şuna eserimizi desene!...

Tulûat!

Büyük komediyenimiz merhum Fehim Efendi Şehzadebaşındaki tiyatrolardan birinde «Zor nikâh» ı oynıyacaktı. Vakit gelmişti, hattâ geçmişti bile. Ama, salon boş denecek kadar tenha idi. Belki gelen olur diye perdeyi açmıyorlardı.

Nihayet sabrı tükenen üç beş seyirci el çırpmaya, tepinmeğe, ıslık çalmaya başlamışlardı.

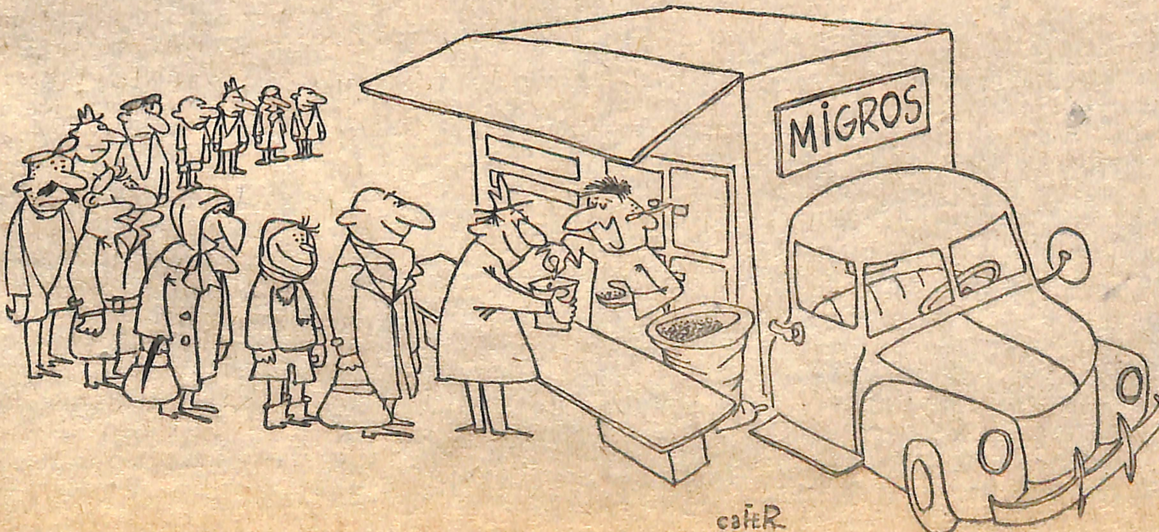
Derken perde ağır ağır açıldı ve Fehim Efendi sahneye çıktı. Bir dakika, koltuklardaki seyircilerle gözgöze bakıştılar. Sonra, üstad, gözlerinde öfke, dudaklarında tebessüm:

— Efendiler, dedi, gürültü etmeyiniz!.. Yoksa!...

Sağ elini kaldırdı ve işaret parmağını tehdit ile sallıyarak:

— Unutmayınız ki biz sizden daha kalabalığız!

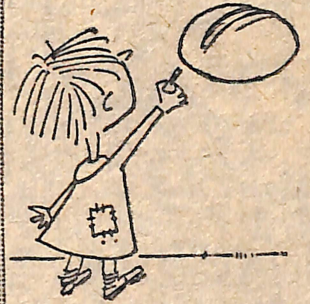
Migros pirinç dağıtımına başladı!.. (Gazeteler)

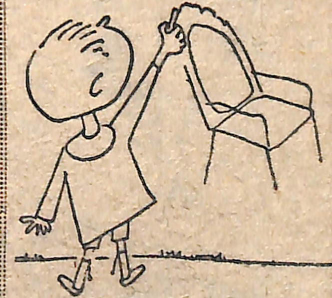
— 656, 657, 658, 659!..

ESNAFIN OĞLU...

MEMURUN OĞLU...

POLİTİKACININ OĞLU...

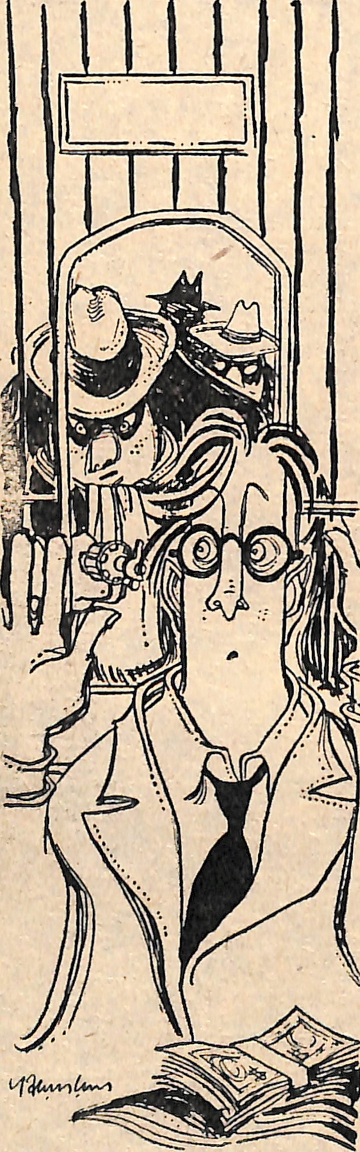

GAZETECİNİN OĞLU : NE BİRŞEY YAZAR, NE DE BİRŞEY ÇİZER!..

Çocuklar: Neler yazarlar, Neler çizerler!

O ZAMAN

-Mark Twain-

EDWARD Mills ve George Benton akraba idiler... Yedinci göbekten kuzen mi ne, onun gibi bir şey. İkisi de henüz bebekken anaları babaları öldü. öksüz-yetim kaldılar. Hiç çocuğu olmayan Brant ailesi onları evlât edindi. Brant'lar çocuklara daha pek küçük yaştan beri şu öğüdü vermeğe başlamışlardı: «Saf, namuslu, ciddi, çalışkan olun! Başkalarının haklarına saygı gösterin; hayatta her zaman başarı kazanırsınız.»

Çocuklar bunu defalarca dinlemişlerdi. O kadar ki daha dua etmesini öğrenmeden bunu ezberlemişlerdi. Odalarının kapısına büyük harflerle bu cümle yazılmıştı. Okumayı öğrendikleri zaman ilk okudukları şey de bu olmuştu. Zamanla bu sözleri yerine getirmek, Edward'ın en başlı işi oldu. Bazan Brant'lar, bu cümleyi değiştirerek şöyle söylüyorlardı: «Saf, namuslu, ciddi, çalışkan olun, başkalarının haklarına saygı gösterin; dostunuz eksik olmaz.»

Edward, melek gibi bir çocuktu. Şeker isteyip de alamadığı zamanlar söz dinlerdi. Oyse George şeker istedi mi, alıncaya kadar ağlardı. Edward oyuncaklarına iyi bakardı, George kendininkilerini hemen kırar, ondan sonra o kadar huysuzlanırdı ki evde huzur olsun diye, Edward'ın oyuncaklarını ona verirlerdi.

Çocuklar biraz büyüdükten sonra, George büyük bir masraf kapısı haline geldi. Elbiselerine hiç iyi bakmadığı gibi, daima yeni elbiseler içinre pırıl pırıldı. Oysa Edward için durum hiç de böyle değildi. Bir elbise ona uzun zaman giderdi. Çocuklar gittikçe büyüyorlardı. Edward, aile için daima bir huzur, George ise üzüntü vesilesi idi. Edward çok söz dinlerdi. «Bunu yapmasan iyi olur» dendi mi, bu ona yeterdi. Bunlar, yüzmek, kızak kaymak, piknik yapmak, çilek toplamak gibi bütün çocukların bayıldığı şeylerdi. George için böyle bir şey söz konusu olamazdı, o aklına geleni yapardı, bundan ötürü de hiç bir çocuk, onun kadar gezmemiş, yüzmemiş, çiçek ve çilek toplamamış, eğlenememiştir.

Zamanla çocuklar çalışacak yaşa geldiler ve bir sanat öğrenmek için çırak oldular. Edward, isteyerek, sevine sevine işe başladı. George ise zorla işe gidiyordu. Onu işe yollamak için ailesi türlü vaitlerde bulunuyordu. Edward çok çalışıyordu, işine dört elle sarılmıştı. Az zamanda iyi kalpli Brant ailesine yük olmaktan kurtulmuştu. Herkes kendisinden çok memnundu. Ustası boyuna onu övüyordu. Ama George işini bırakıp kaçtı. Onu bulmak için Bay Brant bir sürü para harcadı. Az zaman sonra George bir daha kaçtı. Üçüncüsünde dükkândan da öteberi götürmeyi unutmamıştı. Haydi, Bay Brant için onu bulmak daha zor ve masraflı oldu. Üstelik de George'u mahkemeye vermesin diye ustayı kandırmak gerekiyordu.

Edward çok düzenli çalışıyordu. Öyle bir zaman geldi ki ustasının işine ortak oldu. Ama George bir türlü ıslâh olmuyor, daima velinimetlerinin kalbini kırmakta devam ediyordu. Onlarsa, zavallılar, ellerinden geldiği kadar onu korumağa çabalıyorlardı. Edward küçük yaştan beri Kilise çalışmalarına katılırdı, bir çok yardım derneklerinde de üye idi. Büyüdükten sonra da ağır başlı, yardım etmeği seven bir erkek olmuştu. Ama bu, hiç dikkati çekmiyordu. Onun tabiatı böyle, diyorlardı. Sonunda zavallı ihtiyarlar öldüler. Vasiyetnameleri açıldığı zaman sonsuz sevgilerini Edward'a ve az buçuk mallarını da George'a bıraktıkları görüldü. Çünkü diyorlardı, George'un buna ihtiyacı var. Edward kendi kendine yetecek durumdadır. Mallar George'a şu şartla bırakılmıştı. Eline geçen para ile Edward'ın ortağının hissesini satın alacaktı. Yoksa mallar, «Mahpusun Dostları» ismindeki Kuruma bağışlanacaktı. Hem de ihtiyarlar Edward'a bir mektup bırakarak George'a her zaman göz kulak olmasını, ona yardım etmesini ve tıpkı kendileri gibi onu korumasını rica ediyorlardı.

Edward, ailesinin vasiyetini yerine getirdi. George'la ortak oldu. Ama George'un bir işe yaradığı yoktu. İçkiye adamakıllı alışmıştı. Vücudunda ve ruhunda içkinin yıkıntıları açıkça görünüyordu. Epiy zamandır Edward, tatlı ve güzel bir kızla geziyordu. Birbirlerini çok seviyorlardı ve... Ama tam bu sırada, George kızı kollamağa, bir an bile arkasını bırakmamağa başladı. Durum öyle oldu ki, zavallı kız ağlayarak Edward'a gitti, olanı biteni anlattı. Onu şimdi kutsal bir görev bekliyordu. Zavallı George'la evlenecek, onu adam etmeğe çalışacaktı. Bu onun için çok zor olacaktı, bunu biliyordu ama ne yapsın ödev ödevdi. Böylece George'la evlendi, Edward'ın da kalbi az daha kırılıyordu ama bereket versin o sırada karşısına başka bir kız çıktı, onunla evlendi de bu dertten kurtuldu. Üstelik bu kız da çok iyi bir kızdı.

Her iki ailenin de zamanla çocukları oldu. Mary elinden geldiği kadar kocasını adam etmeğe uğraşıyordu. Ama bu çok zor bir işti. George günden güne içkiyi arttırmış, karısına ve çocuklarına çok kötü davranmağa başlamıştı. Herkes, elinden geldiği kadar George'a yardım etmeğe çalışıyordu. O ise bunu çok olağan karşılıyor, böyle davranmağa onları zorluyordu. Böyle olmakla beraber bir türlü de adam olmuyordu. Üstelik şimdi bir de kumara başlamıştı. Bu yüzden korkunç borçlandı. Firmanın kredisinden yararlanarak gizlice ödünç para aldı, bu yolu öyle ileri götürdü ki bütün firmaya haciz kondu ve bir sabah iki yiğen kendilerini meteliksiz buluverdiler.

Zaman pek kötüydü. Gittikçe de daha kötü oluyordu. Edward ailesini bir kulübeye taşıdı, gece gündüz sokaklarda iş aramağa koyuldu. İş bulabilmek için nerdeyse yalvarıyordu. Artık varlığı hiçbir yerde hoş karşılanmıyor, herkes ondan yüz çeviriyordu. Eski tanıdıklarının yüzlerindeki ilgi ve dostluğun yavaş yavaş kaybolduğunu gördükçe zavallıcık pek çok üzülüyordu. En sonunda bir yapı işinde işçilik buldu ve hâline şükretti. Tabii, mensubu bulunduğu birçok hayır cemiye-

— Bizim hanım çok titizdir, bastonumun çamur olmasını istemez!.

tindeki taahhütlerini yerine getiremediği için buralardan çıkarıldı, ondan sonra da kimse onunla ilgilenmedi.

Edward toplum içindeki durumunu hızla kaybederken, George da aynı hızla halkın gözünde yükseliyordu. Bir gün bir hendeğin içinde üstü başı yırtık sızmış buldular. Yeşilhaç üyelerinden biri onu oradan çıkardı, bir hafta süreyle içkiden uzak tutarak aklını başına getirdi ve kendisine bir iş buldu. Bu olay uzun uzun gazetelerde yazıldı. Böylece halkın bütün dikkati zavallı adamın üzerinde toplandı. Herkes ona yardıma koşuyor, onu iyiliğe isteklendiriyorlardı. İki ay süreyle ağzına damla içki koymadı. Bu zaman içinde bütün iyilik severlerin göz bebeği oldu. Sonra bir gün gene kendisini bir hendeğin dibinde buldular. Herkes, üzüldü, ağlaştı filân. Sonunda gene Yeşilay kurumu onu kurtardı, temizledi, yedirdi, içirdi, pişmanlık hikâyelerini dinledi ve ona eski işini yeniden verdirdi. Tabii bütün bunlar en ince ayrıntılarına kadar gazetelerde yayınlandı, bütün şehir yine sevinç gözyaşlarına boğuldu. George pişmanlığını açıkça ortaya koydu, aylığı arttırıldı, pek çok alkışlandı. Artık şehirde ondan başka kimsenin lâfı edilmiyordu, bayağı bir kahraman olmuştu.

Her üç ayda bir George yine eski hayatına dönüyordu, ama muntazaman kurtarılıyor, kendisine yeniden işler bulunuyordu. Sonunda tövbe etmiş eski bir sarhoş olarak, bütün memleketi dolaştı, seri konferanslar verdi, büyük köşklerde kaldı ve çevresine çok yararı dokundu.

— Kız Zeynep, zeytinyağlı pırasayı kaloriferin üstüne koy da soğusun!..

Memlekette o kadar ün saldı, sarhoş olmadığı zamanlarda, çevresindekilerde öyle inanç uyandırdı ki, tanınmış zenginlerden birinin adını kullanarak bankadan önemli bir para çekmeği başardı. Bu sahtekârlığının sonuçlarından kendisini kurtarabilmek için büyük iltimas kullanmak gerekti, oldukça da başarıldı. Yalnız iki yıla mahkûm oldu. Ama bir yılın sonunda, çevresindeki iyilik severler, kendisini affettirmeyi başardılar ve «Mahpusun dostu» kurumu üyeleri kendisini kapıda karşıladılar, cesaret verdiler, öğüt verdiler ve yardımlarda bulundular. Bir zamanlar Edward da bu kuruma iş için baş vurmuştu ama kendisine şu soruyu sormuşlardı: «Hiç mahkûm oldunuz mu?»

Bütün bu işler olurken, Edward da sessiz gürültüsüz, güçlüklere karşı koymağa çabalıyordu. Gene de yoksuldu ama artık ne de olsa belirli bir geliri vardı. Bir bankanın saygı gören ve güvenilir veznedarı olmuştu. George hiç bir zaman onu arayıp sormamıştı. Bu arada şehirden oldukça uzun aralarla uzaklaşmağa başlamıştı. Hakkında kötü haberler duyuluyorsa da gene de kesin bir şey bilinmiyordu.

Bir kış gecesi maskeli haydutlar bankayı bastılar ve Edwarr'ı orada tek başına buldular. Kasa şifresini öğrenmek için kendisini tehdit ettiler. Sadık kasadar tabii bunu reddetti. Öldüreceklerini söylediler, boşuna. «Gerekirse öleceğini, ama yaşadığı sürece kendisine bu sırrı verenlere ihanet etmiyeceğini» büyük bir cesaretle söyledi. Haydutlar onu öldürdüler.

Detektifler iş başına geçtiler. Haydutların başının George olduğu anlaşıldı. Hemen şehirde, ölmüş adamın karısı ve çocuklarına karşı büyük bir ilgi uyandı. Bütün gazeteler memleketteki bankaları yardıma çağırdılar. Böylece 500 dolar toplandı. (Her bir bankanın hissesine bir sent'in sekizde biri düşüyordu.) Hattâ kendi bankası bile, değerbilirliğini Edward'ın hesaplarının doğru olmadığını ve bu yüzden intihar etmiş olduğunu iddia etmekle göstermek istedi ama beceremedi.

Artık George'un yargılanması yakınlaşmıştı. Herkes birden zavallı Edward'ın dul karısı ve çocuklarını unuttu, George'u kurtarmak için para ve nüfuzun yapabileceği her şeyi yaptılar. Boşuna. Cezası idamdı. Hemen, affı için müracaatlar başladı. Herkes, gözleri yaşlı genç kızlar, üzgün dullar, boynu bükük yetimler George'un affedilmesi için dilekçe veriyordu. Ama hayır, bu sefer valinin kararı kesindi, bir türlü boyun eğmiyordu.

Şimdi George artık din zevkini almıştı. Mes'ut haber birden ortalığa yayıldı. O andan sonra cezaevindeki höcresi genç kızlar, kadınlar ve çiçeklerle dolmağa başladı. Bütün günü dua etmekle, ilâhi söylemek ve şükranlar eda etmekle geçiyordu. İdam sehpasına kadar bu böylece sürüp gitti. Uzun müddet mezarında taze çiçekler eksik olmadı. Mezar taşına şu söz kazılmıştı: «Hayatı hep mücadele ile geçti.»

Zavallı kasadarın mezarında ise şunlar yazılı idi:

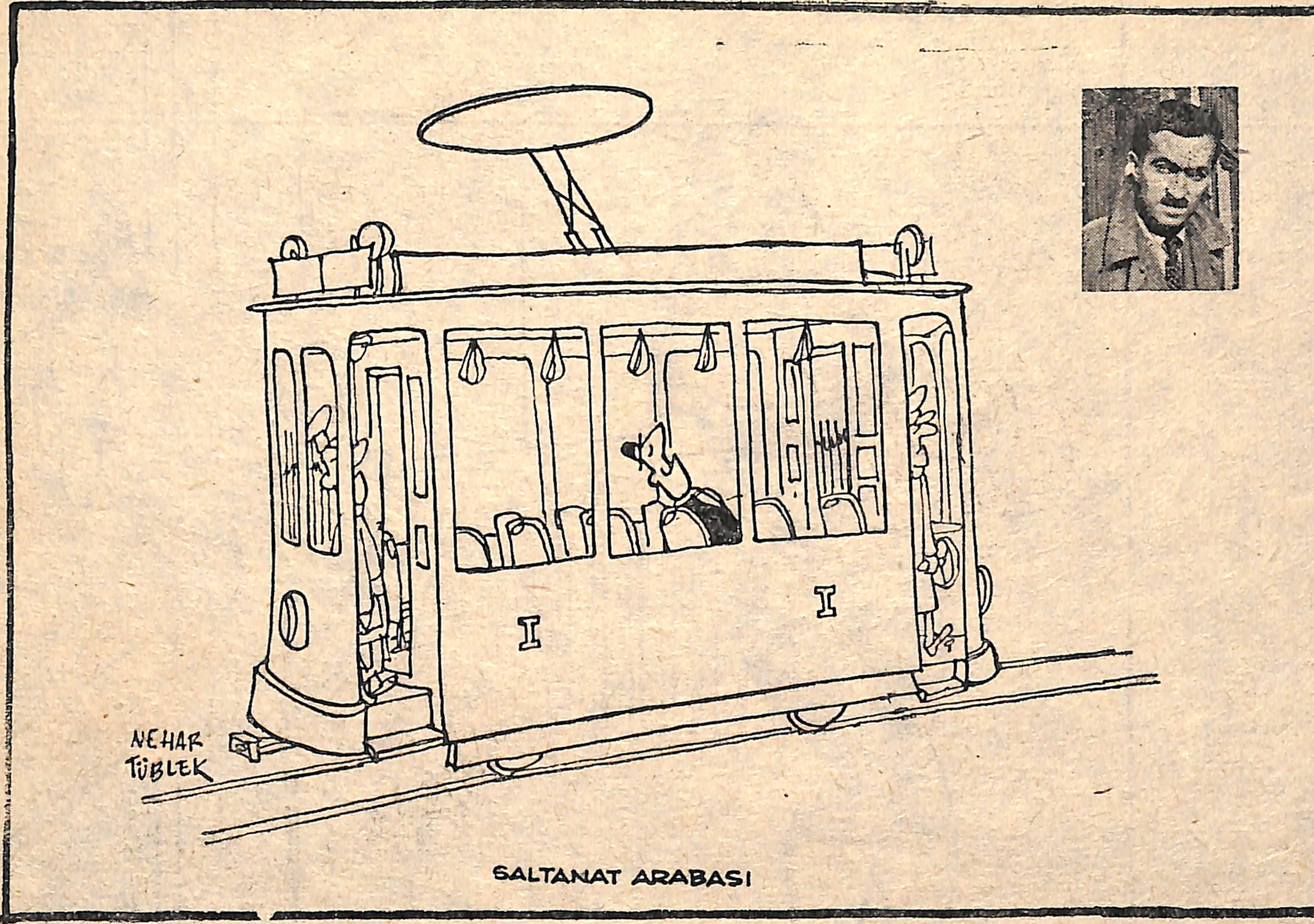
«Saf, namuslu, ciddi, çalışkan olun, başkalarının haklarına saygı gösterin, o zaman...»

Hiç kimse bu cümlenin niçin böyle yarım kaldığını bilmiyor ama bunun böyle yazılması için biri emir vermiş olmalı. Veznedarın ailesi bugün büyük bir ihtiyaç içinde, ama ne çıkar, değerbilir bir çok kimseye böyle bir hareketin mükâfatsız kalmasına razı olmadıklarından onlar adına kırk iki bin dolar topladılar bunlarla veznedarın hâtırasına bir kilise yaptırdılar.

Sıhhatli köy

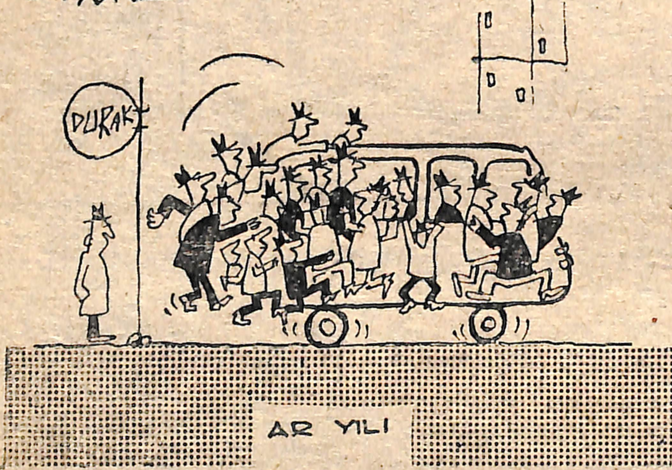
Kasabaya yeni gelen doktor çok hevesli genç bir adamdı. Muayenehanesi pırıl pırıldı... Fakat yolda rastladığı, köyün yaşlılarından biri:

— Sizin hevesinizi kırmak istemem ama doktorcuğum, dedi. Bu köyün ahalisi çok sıhhatlidir. Hattâ o kadar ki son doktor açlıktan ölene kadar buranın bir mezarlığı dahi yoktu!...

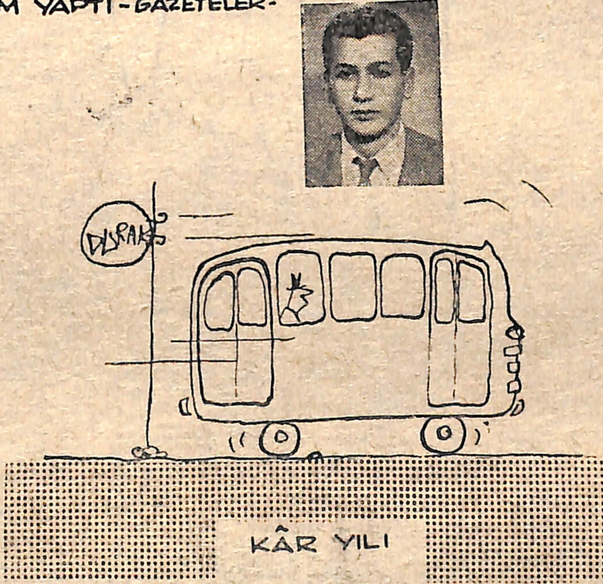

SALTANAT ARABASI

I.E.T.T. ZARAR ETTİĞİ İÇİN ZAM YAPTI -GAZETELER-

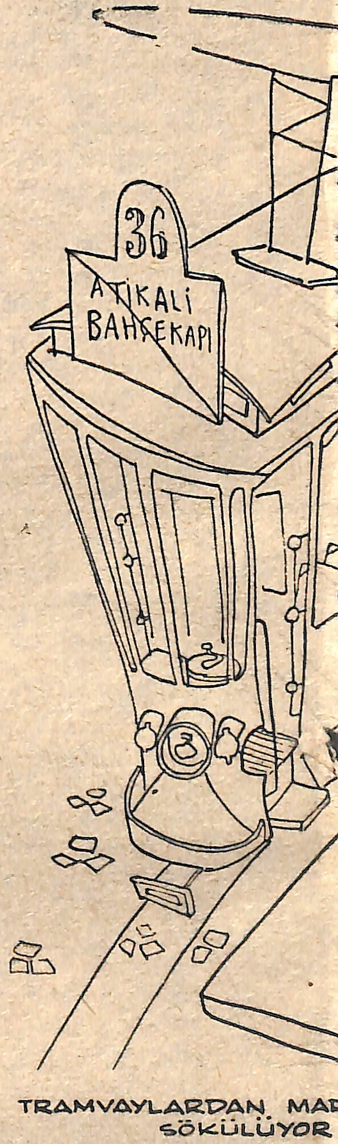

AR YILI

KÂR YILI

Tas

TRAMVAYLARDAN MA
SÖKÜLÜYOR

DELİ

Tatilini geçirmek için o civara bir otele gelmişti. Bir gün etrafı dolaşırken güzel bir bina gördü. Bu bir okul hastanesi idi. Hastanenin bahçe parmaklıkları önünde bir deli oturmuş boya yapıyordu. Adam onunla biraz çene çalmak istedi. Bir ara deli:

— Biliyor musunuz dedi. Ben deli filân değilim. Burada vakit geçiriyorum. Şu karşıki tepedeki ağacı gördünüz mü? Hah işte onun dibinde bir hazine gizli, vaktim olduğu bir gün onu oradan kazıp çıkaracağım...

Ertesi gün adam tekrar hastanenin önüne düştü. Deli yine boya yapıyordu. Beriki sordu:

— Azizim orada bir sürü ağaç var! Senin hazine var dediğin hangisi idi?

Deli biraz onu süzdü sonra:

— Arkadaş dedi, en iyisi sen de bir fırça al da gel yanıma ..

İstirahat

Doktor endişeyle cevabını bekleyen genç kadına:

— Sizin için en lüzumlu şey, mutlak bir istirahattir dedi. Başka bir şeyiniz yok!...

Kadıncağız sukûtu hayale uğramıştı:

— Ben reçete yazarsınız sanmıştım. Halbuki dilime dahi bakmadınız!...

Doktor başını sallad:

— Tabii, tabii! O da istirahate muhtaç...

Güvercinler!

Tünel kontrol memuru kompartmanları dolaşırken bunlardan birinde, bir adam ve karşısındaki sıralara tünemiş üç tane güvercin gördü. Adama çıkıştı:

— Kafese konulmamış hayvan taşımak yasaktır. Bilmiyor musunuz?

Adam:

— Bir kere, dedi, onlar hayvan değildir, kuştur.

— Kuş, muş, ben anlamam; kafes lâzım!

Adam ilâve etti:

— Sonra, bu kuşlar bana ait değil! Onlar bu tünele 125 inci caddeden bindiler...

kocaman l

Yaşıyan bir köpek, ölü bir

Yanmış çocuk ateşten korka

Tecrübe insanların çılgınlık
leri addır.

Meşhur bir isim ne ağır bir

Bir deli bile susarsa akıllı s

En olgun meyve en önce dü

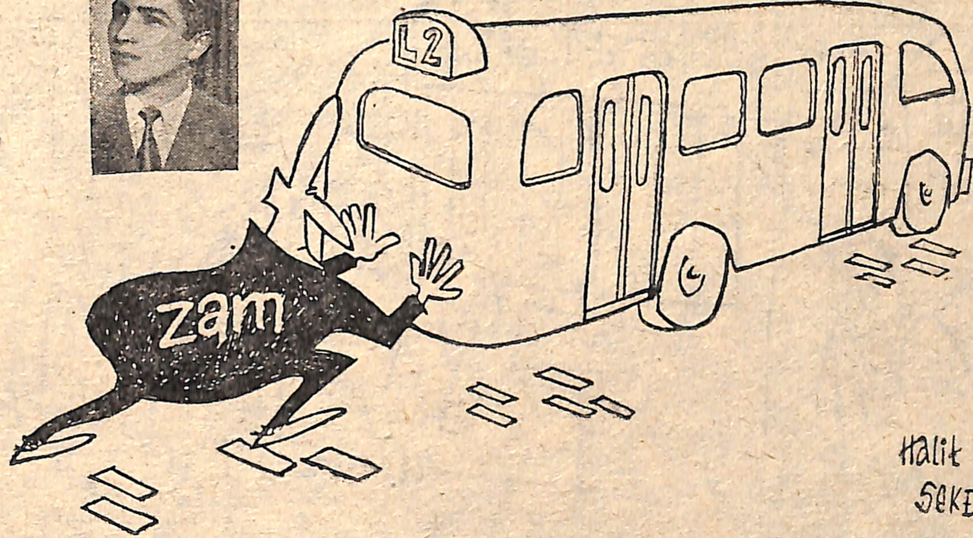
Para iyi bir hizmeçi, fena

Mart aslan gibi gelir, kuzu

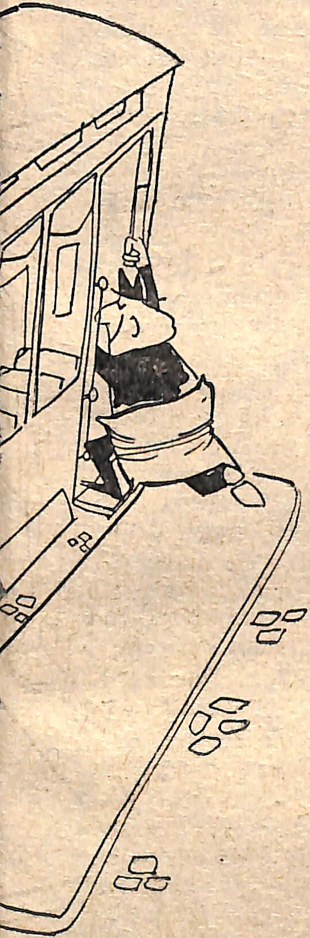

YAZISIZ

...KEN KOLTUKLAR

YAZISIZ

...ndan daha iyidir.

ECCLESİASTES IX

İNGİLİZ ATASÖZÜ

...na ve pişmanlıklarına verdık-

A. DE MUSSET

...ktür!

VOLTAİRE

...ır!

ATASÖZÜ

SHAKESPEARE

...efendidir!

BACON

... gider.

İNGİLİZ ATASÖZÜ

DEVE

Yeni yollarımıza dikkat ediyor musunuz?.. Meselâ şu Taksim'den ve Galatasaray'dan Tophaneye inen yokuşların birleştikleri nokta!... Ne noktası? Virgül!. . Ne virgülü? Noktalı virgül bile değil! Eğri, büğrü bir şey... Geometride adı olmayan bir biçim!...

Şu Necatibey caddesine paralel açılan Kemeraltı caddesi... Paralel değil, taralel... Hattâ taralel!!! .. Panayırlardaki Montagnes russes gibi bir başından hooop iniyor ve havada kalmış kapıları, temelleri, pencereleri hayretle seyrederek öbür başından yine hooop çıkıyorsunuz!

Ya bizim şu Babıâli Yokuşunun haline ne buyurulur?... O ne daralmalar, o ne genişlemeler, o ne girintiler, çıkıntılar?... Vilâyetin sabah, akşam önünden her geçişimde, altımdaki araba Kızkulesi açıklarında lodosa tutulmuş Üsküdar vapuru gibi dalgalanırken karşıki binalara, duvarları budanmış, cepheleri yontulmuş evlere, dükkânlara, matbaalara bakıyor, kendi kendime iki çocukluk mısraını tekrarlıyorum:

İtimat etme sakın hendeseye,
Düşme ol dairei vesveseye!

Şehre, yollara, yapılara bu deve biçimini, bu hörgüç manzarasını veren kimdir acaba?... Hangi zevk? Hangi zekâ? Hangi bilgi?...

Ama, şaşmamalı... Malûm ya, deveye sormuşlar:

— Boynun neye iğri?...

Acı acı gülmüş:

— Nerem doğru ki!...

Okullar 15 günlük dinlenme tatiline girdi. (Gazeteler)

VESTİYER

Sabah sabah ayazda ter ter tepiniyordu. Elleri ceplerinde, sırtında tiril tiril ceket, pantalon. İbiği kızarmış. Arka tarafında da mükemmel bir tekme resmi!...

— Bu ne hâl

— Sus, sorma başıma gelenleri. Gel şu köşedeki kahveye girelim.

Girdik. Sigarasını tellendirdi. Çayını yudumladı:

— Dur sana en baştan anlatayım, yahut en sonunu söyliyeyim: Hep onun yüzünden oldu.

— O dediğin kim?

— O mu, ah azizim ah!... Onsuz hayat on para etmez. Onunla dolaşırsan da cebinde on para kalmaz. Bir görsen, gözler yaman, kaşlar keman, aman aman aman!..

— O kadar coşma, herkes bize bakıyor.

— Umurumda mı!.. Onunla ilk defa köftecide tanıştık. O bana baktı, ben ona baktım, tekrar o bana baktı...

— Kısa kes canım.

— Peki, senin anlıyacağın, «Kırmızı Karanfil» konser salonunda vestiyer memuru kâfir. İki gün baş başa gezip tozduk. Tabiî bende metelik kalmadı. Baktı bizde iş güç de nanay. Patronlarına rica minnet, amcamın oğlu diye tanıttı, bizi de yanına çırak aldı. E yakıştık da bizibirimize hani. Al takke ver külâh başladık yan yana çalışmağa. Saat tam sekiz buçukta pırıl pırıl binanın kapıları ardına kadar açıldı. Az sonra süslü püslü hanımlar, kelli felli efendiler üçer beşer başladılar akın etmiye. Ara sıra, tek tük züğürt kılıklılar da sökün ediyor.

Partönerimle ben, mantoları, kürkleri, paltoları filân sahiplerinden kapıp, ellerine birer numara tutuşturuyorduk.

Vakit geldi, kapılar kapandı. Konser başladı. Do majör, re minör bilmem kimin konçertosu. Piyanolar miyanolar, dangırtılar dungurtular gırla gidiyor! Ara sıra da şakır şakır alkışlar...

Biz vestiyerde yapayalnız kalmıştık. Kız başını kolları arasına alıp yüzünü pencereye doğru çevirdi. Kanım acıkmıştı. Dışarda ay, simsiyah bir tavada kızarmış gözleme gibi duruyordu.

Sonra kürk mantolara doğru baktık. Kız içini çekti. Ben esnedim.

O yerinden doğruldu. Kürklerin yanına gitti, başladı yüzüne gözüne süre süre sevip okşamıya.

— Giysene şunlardan birini, dedim, geç aynanın karşısına bak ne kıyak olacak.

— Olmaz, dedi kız.

— Neden olmazmış canım?.. Al bakayım, geçir şu kolunu... Hah şöyle!

Ben de kalantor paltolardan birini sırtıma geçirdim. Hadi yan yana duralım.

— Aaa!.. Sahiden film yıldızı Lola Mondeye çok benzedim.

— Hele bana bak bana!..

Ama bol paltonun içinde kendimi bir şeye benzetemedim.

— Dur bak sana daha güzel bir kürk getireyim.

İkinci kürkü giydi. Kafasını salladı:

— Bu koyu düştü...

— Hay hay sultanım, açığını getirelim.

— O da mı olmadı? Peki al şunu... Ya şu benim yakası kürk lüye ne dersin? Karaborsacılara döndüm be!..

Kısa keseyim, ai şunu, ver ötekini derken, ara sıra da vestiyerin içinde tatlı bir şap!.. sesi işidiliyordu. Dünyamızı unutmuştuk azizim!... Fakat kızın birdenbire aklı başına geldi:

— Eyvahlar olsun, dedi, biz numaraları karma karışık ettik. Şimdi herkesin paltosunu, mantosunu nasıl bulup vereceğiz?

— Aman deme... Dur bakalım o şurdaydı, şu burdaydı derken işler adamakıllı karıştı.

E bundan sonra seyreyle man zarayı!

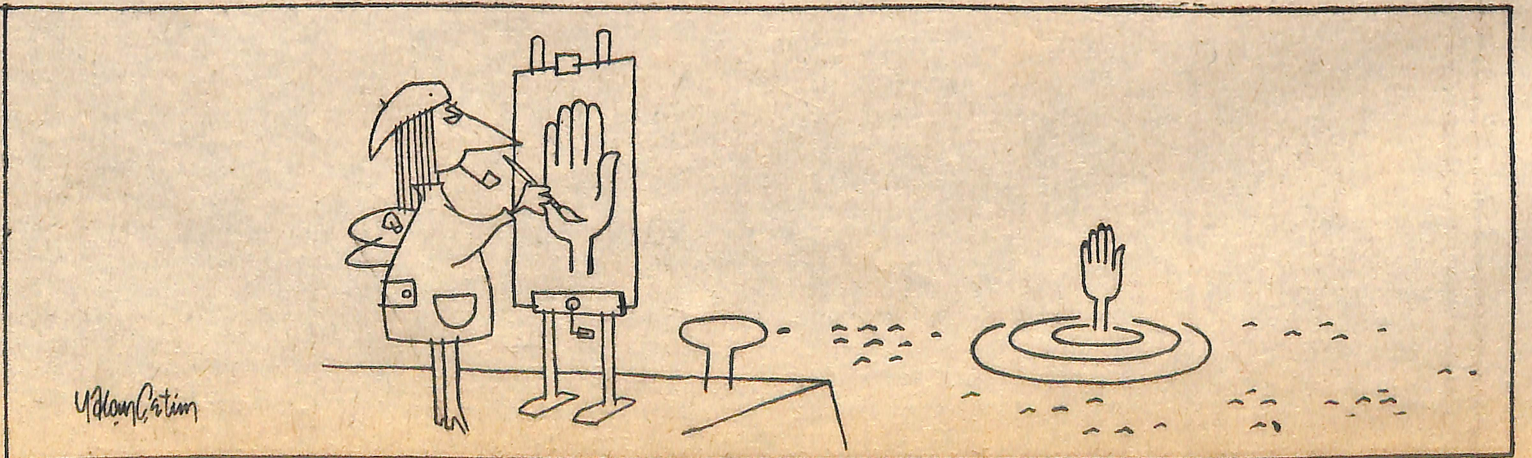
Kız can kaygusuna düşmüş, hemen müessese müdürüne koştu, ve tap tatlı bir reveransla boyun büktü:

— Ah beyefendiciğim, ben birdenbire çok rahatsızlandım, duramicam, bu gecelik yeni memur idare ediversin...

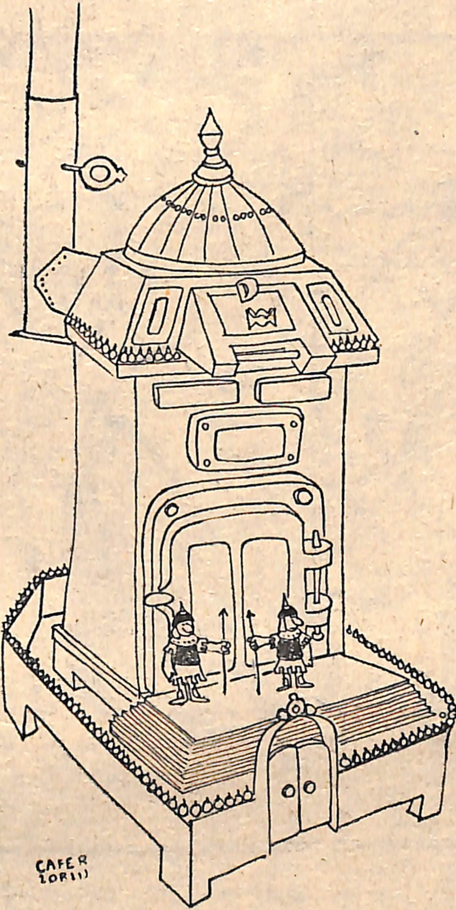
— Hay hay...

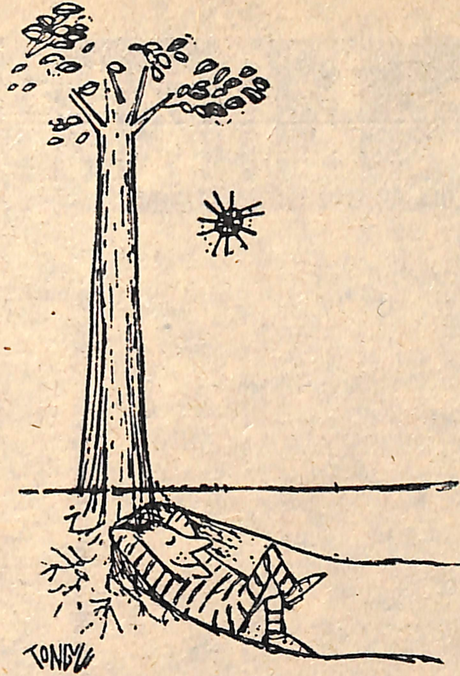
Amanın dur gitme!... Pırrr... Kız uçup gitti. Vay hınzır vay!

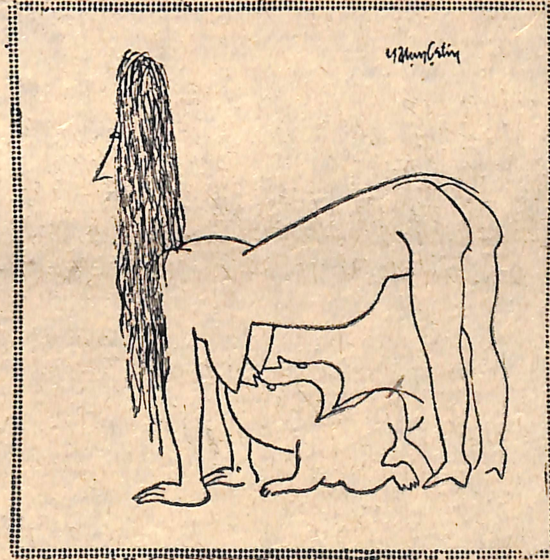
BAY RESSAM :

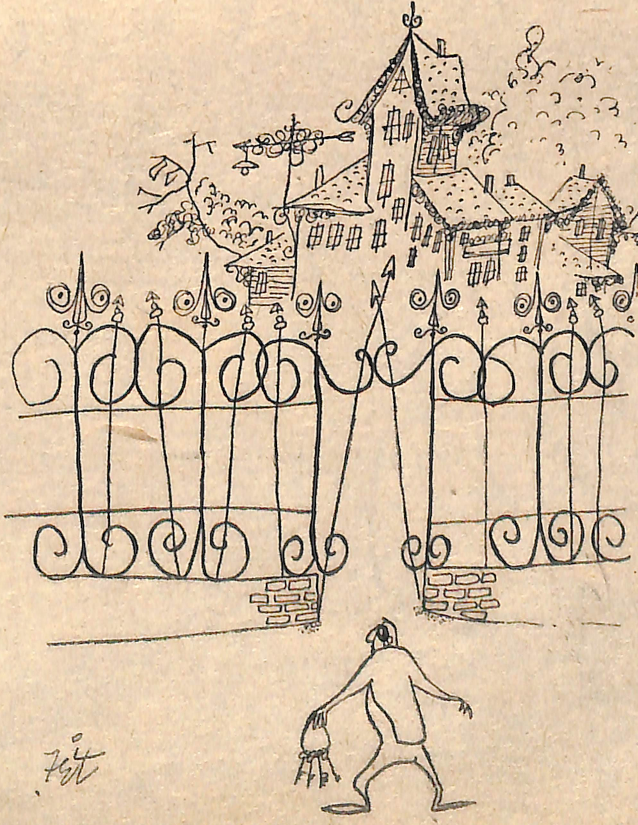
Bize Göre

Salondaki piyanodan hâlâ dangırtılar dungurtular geliyor.

Şak şak şak şak...

Hurra kapılar açıldı.

Ben vestiyerin içinde kapana sıkışmışım. Büzüldüm, büzüldüm, yalnız burnum meydanda.

En önde, iri yarı heybetli bir bay. Hızlı hızlı geldi ve iki numara uzattı:

— Şunları verin lütfen...

Çivilere baktım, numaraların yerleri boş. Hemen yanı başında kıpkısa, dapdaracık bir pardesü duruyor. Kekelemişim:

— Efendim bu pardesü acaba sizinki mi?

— Ne pardesösü? Paltom nerde, hanımın mantosu nerde?... Çaldın mı yoksa?

Ahali hep birlikte kulak kabarttılar: Ne olmuş? Ne olmuş?.

Başladım sızlanıp olduğum yerde tepinmiye:

— Şey efendim, durun, hırsızlık filân yok, sadece eşyalar birbirine karıştı!...

— Ne malûm? Ben paltomu isterim!...

— Ben de isterim, hem de derhal!...

— Ay benim kürküm nerde!

Ah azizim, insanları sıraya dizmek ne kadar güç. Fakat zıvanadan çıkarmak ne kolay! eşyalarının kaybolma tehlikesi bir saniyede ağızdan ağıza dolaştı. Gözler büyüdü, başladılar hep bir ağızdan konuşmağa... Hurraaa vestiyerden içeri. E düşün altı yüz kişi, arı kovanı gibi hem çeneler işliyor, hem de harıl harıl mallarını arıyorlar.

Mal canın yongası tabi! Vakit, gecenin bir buçuğu! Birbirlerini Kakıştıranlar da var. Karısının mantosu yere düşmüş de öteki de basmışmış...

«Ben ona tam sekiz bin papel saydım, diyor, nasıl basarsın sen?...»

Ben tabi, ahalinin bacakları arasında kaçacak delik arıyorum.

Lâfı uzatmıyalım, neyse sabaha karşı herkes sevgili malcığına kavuştu. Ortalık yatıştı.

Müessese müdürü, ellerini oğuşturarak:

— Gördünüz mü, dedi, müessesemde hırsızlık kat'iyyen bahis mevzuu olamaz.

Olduğum yerden bağırmışım:

— Nasıl olamaz, bu gece burada pekâlâ bir aşırmak vak'ası oldu!

Hep birlikte:

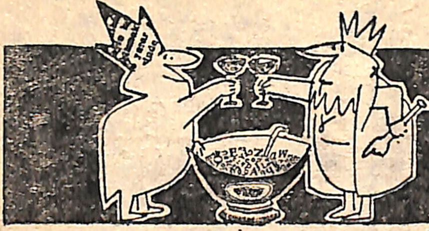
— Ne gibi? dediler.

— E baksanıza, bu patırtıda benim paltom kaynayıp gitmiş, yerinde yeller esiyor!

★

Arkadaşım, çayının son yudumunu da dikti ve arkasındaki mükemmel tekme resmini kaşıyarak:

— Keman kaşlıyı da bir daha göremedim, dedi, ama sen söyle Allahaşkına hep onun yüzünden olmadı mı? A. B. C.

kokteyl

Ayıplar serisi!

Malûm çek hâdisesi baştan başa bir «ayıp» lar zinciridir. Şöyle ki:

1 inci ayıp — Siyasette para ile adam kandırmak (sayın Kemal Aygün 75 bin değil sadece 75 lira olduğunu söylüyor. 7,5 lira da olsa bir şey değiştirmez.)

2 nci ayıp — Parayı kabul edip karşı partiye geçmek (üstelik bunu da ilân etmek).

3 üncü ayıp — Meşhur çekin karşılıksız olması (kanun nazarında suçtur).

4 üncü ayıp — Karşılıksız çeki gören bankanın harekete geçmemesi (çek sahte ise gene takibata girişmek bankanın vazifesidir).

5 inci ayıp — C.H.P. nin kendisini para mukabili terk eden bir adama parti merkezinde kucak açması.

6 ncı ayıp — Vaka kahramanının kendisine mevdu çeki tediye ettirmek için mahkemeye başvurmaması (bu ne biçim iştir?)

Nihayet, şimdilik, sonuncu ayıp — D. P. nin bugün şu menfaat mukabilinde kendisine iltihak edenin, yarın elbette bu menfaat mukabilinde elinden kaçacağını bir türlü idrak edememesi.

Bu zincirin halkaları daha epeyce uzayacağa benziyor.

Doğan NADİ — Cumhuriyet —

Bir pırlanta!

Bir gün, Sultan Aziz, Sadrâzam Fuat Paşaya, Ahmed Vefik Efendinin nasıl bir adam olduğunu sormuş. Fuat Paşa:

— Ahmet Vefik Efendi, değirmen taşı büyüklüğünde bir pırlantadır. Ondan ne bir yüzük taşı yapılabilir, ne de bir binek taşı yapılabilir. diye cevap vermiş.

Hünkâr beğendi!

Mütareke zamanıydı. Fuat Paşa ihtiyarlıktan gözleri görmüyordu. Fakat hayatiyeti yerindeydi. Yanında kendisini idare eden bir uşak bulunuyor, lokantanın yemeklerini söylüyordu. O:

— Hünkâr beğendi!

Deyince Fuat Paşanın derhal aceleyle ve kendine hâs basık, tipik telâffuzu ile:

— İstemem, istemem! Hünkâr Damat Ferit Paşayı beğeniyor! dedi.

A. Şinasi HİSAR

Komşu teyze — Ne kadar nazlı çocuğun var ayol?... Taksi şoförünün karısı — Tabiî.. Babasına çekmiş!..

— Seni mal beyanına davet ediyorum...
— Aman efendim, öyle davetlere gitmeğe kılığım kıyafetim müsait değil!...

Devri de, devranı da!

Hiçe saydım cümle meb'usânı da âyânı da,
Yılmadım hicveylemekten devri de devranı da!

Bak şu İstanbul serapa oldu bir yangın yeri,
Farkeden yoktur bugün mâmûru da virânı da!

Farkı yok yazdan kışın asla değişmez kostümüm,
Kahbe devrin bence bir kânunu da nisanı da!

Görmedim dünyada ben gönlümce olgun bir kişi,
Görmem asla bulsa sinnim kırkı da doksânı da!

Dün okurken şair Ahmet Haşimin bir şiirini,
Eyledim gaip temamen aklı da iz'ânı da!

Bir zamanlar saklıyordum câmı bir cânân için,
Aldı lâkin şimdi açlık cânı da cânânı da!

Kırk kuruş verdim dün akşam bir kavun aldım, düşün,
Kırk kuruş versem alırdım eskiden bostânı da!

Dinleyen yok, muttasıl söyler durursun ey Nihat,
Sen okursun yazdığın mâniyi de destânı da!

Halli Nihat BOZTEPE

Ölüm sebebi anlaşıldı mı?

Zafer okumak gittikce eğlenceli bir hal alıyor. İşte Çarşamba günkü Zaferden bir başlık: «İktisadî politikamızı dünya hâdiselerine göre teşrih eden Ticaret Vekili...»

Doğrusu biz, iktisadî politikanın otopsi masasına yatırılacak hale geldiğini bilmiyorduk! Eh, ne yapalım, Allah taksiratını affetsin! Yalnız, teşrih yapıldığına göre, bari ölüm sebebi anlaşılsaydı iyi olmaz mıydı?

— Akis —

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yanlışlık

Pat, şehre iş bulmağa gelmişti. Fakat o günlerde onun gibi gelenler pek çok olduğu için oda bulmak çok zorlaşmıştı. Birçok kişi aynı odada yatıyorlardı. Pat da nihayet böyle bir oda buldu. Odanın iki yatağı vardı. Birinde bir beyaz güneyli, diğerinde de bir zenci yatıyordu. Pat zenci ile yatmak zorunda idi. Ev sahibine kendisini ertesi sabah saat 6 da uyandırmasını tembih etti ve yattı. Güneyli adam biraz geç gelmişti. Zenci ile Patı aynı yatakta görünce gülmeğe başladı ve Pat'ın da yüzünü siyaha boyadı. Ertesi sabah kadın, Pat'ı 6'da uyandırdı. O da acele ile giyinip yüzünü dahi yıkamadan sokağa fırladı. Birden karşısında bir ayna ve onun içinde de simsiyah olan yüzünü görüverdi ve:

— Hay Allah, diye bağırdı. Bu kadın yanlışlıkla zenciyi uyandırmış...

Hararet

Hastanedeki ikametini mümkün olduğu kadar uzatmak istiyordu. Buna da sebep, hemşirenin güzelliği idi. Mektep çocuğu gibi türlü çarelere başvurdu. Bir sabah hemşire termometreyi getirmişti. Hasta adam, o arkasını döner dönmez dereceyi yanındaki sıcak su dolu kaba sokuyor ve sonra tekrar ağzına alıyordu. Nihayet hemşire dereceyi alıp baktığı zaman hasta iniltili bir sesle sordu:

— Çok hastayım değil mi?

Hemşire güldü:

— 60 derece hararetle doğrusu hasta değil, ölü sayılırsınız.

İnançlar

Bir rahiple haham bir ziyafette ahbab olmuşlardı. Sofraya nar gibi kızartılmış bir domuz getirilince rahip hahama döndü ve:

— Acaba, dedi. Domuz eti yememek hususundaki bâtıl itikadınızdan ne zaman vazgeçeceksiniz?

Haham gülümsedi ve cevap verdi:

— Sizin düğününüzde aziz peder...

Eğer

Kırmızı burunlu, iyice sarhoş ve alkolik tipli ihtiyar adam, ruhsatsız içki satmakla suçlandırılıyordu. Avukatı onu müdafaa için şöyle bir yol tuttu. Jüriye dönüp:

— Sayın jüri âzaları, dedi. Şu adamı iyice tetkik edin, ama iyice... Nasıl? Eğer bir yudum viskisi olsa, bunu başkasına satacak göz var mı müvekkilimde...

Özleyiş

Genç kadın, annesinin omuzunda ağlıyordu.

— Anneciğim! Ondan umar mıydın? Benim en iyi arkadaşımla kaçtı...

— Aldırma, dedi annesi. Zaten matah bir koca değildi. Burada onu özleyeceğini ummam...

— Onu tabiî ki özlemem anneciğim! Ama arkadaşımı daha şimdiden aramağa başladım.

Çene

— Alo, Dr. Smith.

— Evet buyrun.

— Ben, Jones! Karımın çenesi çıktı, konuşamıyor. Şöyle 2 - 3 hafta sonra uğrar da bir bakarsanız çok memnun olurum!

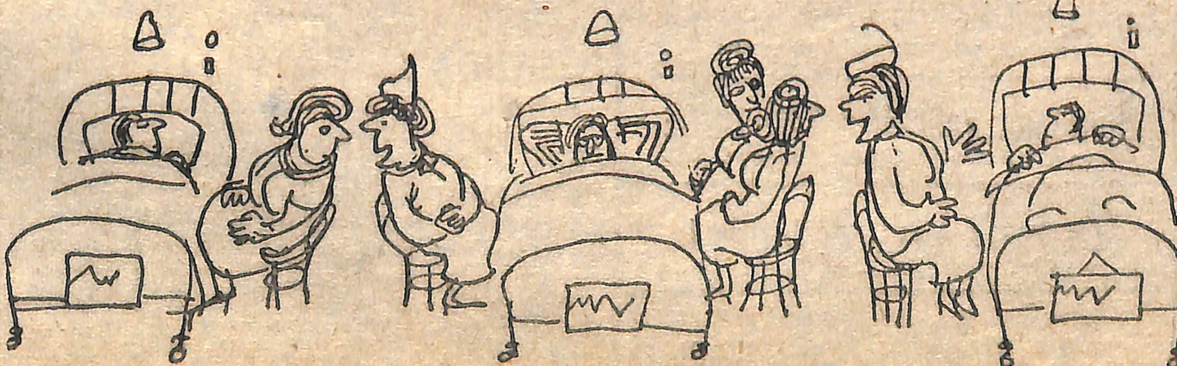

— Neye ait bir kitap istiyorsunuz?
— Şiir, şiir... Bütün şiirlerinizi gösteriniz!.. (İtalyan)

İsraf

Evin hanımı, Çin'li hizmetçisini çağırdı ve eline bir liste verip bakkala yolladı; zira kocası ile yapacağı kavgayı kimsenin işitmesini istemiyordu. Hizmetçi kapıdan çıkar çıkmaz münakaşa başladı ve bir ara o kadar kızıştı ki adamcağızın ayağı halıya takıldı ve açık pencereden başaşağı doğruca bahçedeki taflanların içine düştü. O sırada bakkaldan dönmekte olan Çin'li hizmetçi, taflanlar arasından havada sallanan iki ayak görünce önce şaşırdı, sonra kendi kendine:

— Hay Allah! diye söylendi. Şu Amerikan kadınları da amma müsrif oluyorlar. Bizim bey daha en az beş altı sene giderdi...

YAZISIZ (Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 52 —

Ömer Abit hanında bir yazıhane kiralanmış, aylıkla bir otomobil tutulmuştu. Yalnız, Satılmış, Beyoğluna alışıp da, oraya bir türlü yerleşemiyordu. Karargâhı, Sirkecideki otellerden birinde idi. Burada, İzzeti Efendi ile, karşı karşıya birer odada oturuyorlardı dersek, bu da, hani ya pek doğru değildir. Zira, ekser akşamlar, yazıhaneden çıkar çıkmaz, Satılmış, arkadaşiyle beraber otomobile atladığı gibi, metresinin yanına koşuyordu. Orada sabahlamadığı geceler enderdi. O zamanlar, şöyle, öğleye doğru otele bir baş vurup çamaşır değiştireceği varsa değiştiriyor, haber bırakan, arayan, soran olup olmadığını öğreniyor, gene dönüyordu.

Fakat İzzeti Efendi, muntazaman otelde kalıyordu. Şeriki ile beraber, vakıa o da her akşam Tarlabaşına, Olganın evine gidiyordu. Fakat Keteon Efendinin hazırladığı sofrada yiyip, içip, bedavadan karnını doyurunca:

— Mirim, galiba gene sabahçı? Allah rahatlık versin öyle ise...

Deyip, kapıda bekliyen otomobile kendini atıyor, soluğu sirkecide alıyordu.

Epey dünyalık toplamıştı. Harp zamanında bankalara ve kâğıt paraya itimadı olmadığı için, eline geçen serveti, vefaen ferağ suretiyle emlâke yatırıyor, yüzde on beş, yirmi hattâ bazan da yirmi beş faizle şuna buna borç veriyordu. Aklı sıra, o zamanda en sağlam, en akıllıca iş bu idi. Defterhanede, tapu sicillâtında İzzeti Efendi namına kayıtlı, böyle, kırk parçadan ziyade emlâk vardı.

Ticaretleri de yolunda gidiyordu. O devrin bütün talihlileri gibi, para sanki su olmuş, ceplerine akıyordu. Sabahleyin on kuruşa aldıkları bir malı, iki saat sonra yirmiye satıyor, ikindiyin yirmi beşe geri alıp, akşam üzeri kırka tekrar satıyorlardı. Ve ambara bile girmeden, olduğu yerde alınıp satılan bu malın, çok defa yüzünü bile görmüş değillerdi. Denizdeki balığın, karadaki komisyonculuğunu yapıyorlardı.

Piyasadaki şaşkınlık, kararsızlık hayâsızlık, kendilerinin en büyük yardımcılarıydı. Bundan istifade ediyorlardı. Daha meşru ne olabilir?

Ve böylece, yalnız İzzeti Efendinin serveti iki, üç yüz bin lirayı bulmuştu. Satılmış ise, eline geçeni yiyordu. Atiden hiçbir korkusu yoktu. Bu şans onda iken, ne korkacaktı? Amma, devir böyle devam etmezmiş... Adam sen de! Kazancının kırıntılarıyla, daha yüz yıl, bey gibi geçinmek mümkündü.

Artık, bir ara geldi ki, Olga da kendisine yetmez oldu. Beyoğlunun kaldırımları, eğlenti yerleri, baştan aşağı, satılık kadınla dolu idi. Dünya kadar parası olan bir adamın bu bolluktan ve bu ucuzluktan istifade etmemesi enayilik olmaz mıydı?

Papeloğlu Satılmış Bey, bu mahafile dadandı. İle güne karşı hovardalğını gösteriyor, para yiyordu.

Satılmış, Gardenbarın kapısından içeri girmez mi idi, başta belediye bahçelerinin ve barın sahibi şişman Lehman ile, çömezi, gözlüklü Rum olduğu halde, bütün garsonlar saf teşkil edip, selâma dururlardı.

Sürre devesi imiş gibi, önde teşrifatçılık vazifesi gören iki garson, ellerindeki peçeteleri sallıya savura, ortada Satılmışla İzzeti Efendi, bunların da arkalarında mal sahibi ile çömez, masaların arasından geçerek, localardan birine gider, göçerlerdi.

Dansözlerden, artistlerden Satılmışın ayrıca beğendiği, gözüne kestirdiği hiç kimse yoktu. Onun için, Lehman hepsini sıraya koymuş, bu yağlı müşterinin yanına nöbetleşe ve ikişer ikişer gönderiyordu.

O tarihlerde Tepebaşındaki Gardenbar, Viyanada, Peştede, Berlinde ağızlarına koyacak lokma bulamayıp, Türkün tarihlere geçen cömertliğinden istifadeye koşan yosmalarla dolu idi. Müttefiklerimiz, eksik olmasınlar, bu cepheden de ve belki asıl bu cepheden bize yardım ediyorlardı.

Viyanadan operet kumpanyalarından birinde çalışan Kordi Miloviç adıda fettan bir kızcağız, İstanbulu fethetmişti. Her gece, belediyenin kışlık tiyatrosunda, binlerce hayranlarından alkış topluyarak, asıl vazifesini bitirdikten sonra, kapıda bekleşen tutkunlarından bir tanesinin arabasına atladığı gibi, ortadan kaybolurdu.

O geceyi kimin vuslat bezminde geçirdiğini, ertesi gün anlamak mümkündü. Beyoğlunun en meşhur kuyumcusu, camekânında uzun zamandır teşhir ettiği akar su gerdanlığı, yahut ki mavi pırlantayı kime satmış ise, matmazel Miloviçin lûtfunu o görmüştü.

Aç halkın ağzında, efsaneye pek benziyen fakat hakikat olan tuhaf rivayetler dolaşıyordu: Daha bir yıl evvelisine gelinceye kadar adı sanı belli olmayıp da, birdenbire akla hayret verecek derecede zengin olan tüccardan bilmem kimin, Miloviç'in üzerine, hep yanyana bitiştirilmiş ellişer liralık kaimelerden bir örtü çektiğini, gene bilmem kimin, karının sigarasını yakmak için bir yüz liralık banknot tutuşturduğunu söylüyorlardı.

Emniyet sandığı

1959 YILI İKRAMİYELERİ

750.000 LİRA

APARTMAN DAİRELERİ — ARSALAR

AYLIK GELİR ve TAHSİL İkramiyeleri

Hesap açtırmakta acele ediniz

1959 ikramiye plânımızın hususiyetleri:

Sayfiye Evleri + Arsa + Para ikramiyeleri
(HANIMLARA ÇİFTE KAZANMA ŞANSI)

KUMBARA YARIŞMASI TALİHLİSİNE
TAHSİL MASRAFI VE CAZİP MÜKÂFATLAR

EN FAZLA KAZANMA İHTİMALİ

HER ŞUBE VE AJANS MÜŞTERİLERİNE
HER KEŞİDEDE KAZANMA ŞANSI

15 NİSANDA
2 SAYFİYE EVİ
60.000 LİRA PARA İKRAMİYESİ
20.000 LİRA HANIMLAR KEŞİDESİ

FAAL 59-5

TÜRK EKSPRES BANK
işde emniyet ve sür'at

Kaçırılan Kadınlar

EFLÂTUN NURİ

TAM ÜÇ HAFTA OLMUŞTU. YEŞİL RAPTİYE ŞEHRİ KADINSIZ GÜNLERİNİ YAŞIYORDU... ŞEHİR NEŞESİNİ KAYBETMİŞTİ. ÜMİTSİZ İNSANLARIN GÖZ YAŞLARINA MENDİL YETİŞMİYORDU... HALK GÖMLEK VE KİLOTLARINI PLASTİK GÖNYELERLE DÖRT KÖŞE KESİP MENDİL YAPIYORDU...

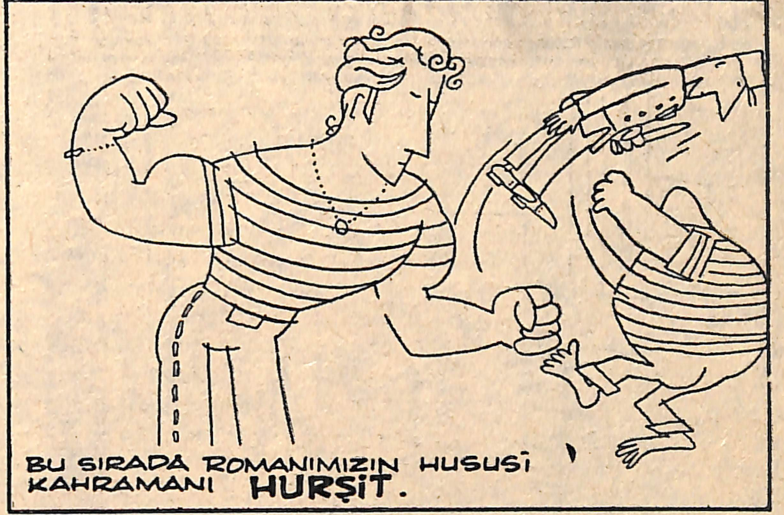
....

....

ZAVALLI YASİN TAM YARMAYI POLİS VİTRİNDEKİ ÇIPLAK MANKENLERE TECAVÜZ SUÇUNDAN KARAKOLA GÖTÜRÜYORDU Kİ....... ....

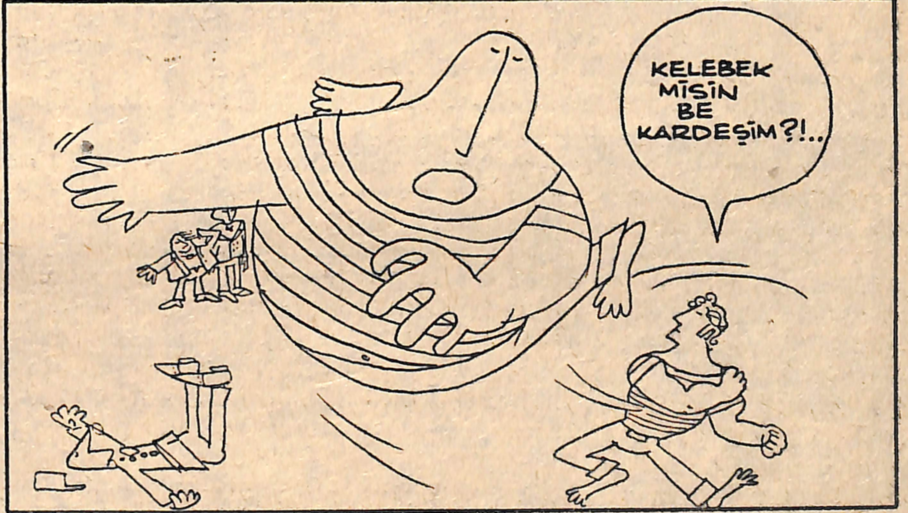
3

BU KAĞIT HELVASI DA KİM?..

YASİN TAMYARMA UFAK BİR YUMRUKLA POLİSİ TEYYARE YAPMIŞTI... FAKAT ROMANIMIZIN HUSUSİ KAHRAMANI HURŞİTİ ÖZEL OLARAK KARŞISINDA BULMAKTA GECİKMEDİ...

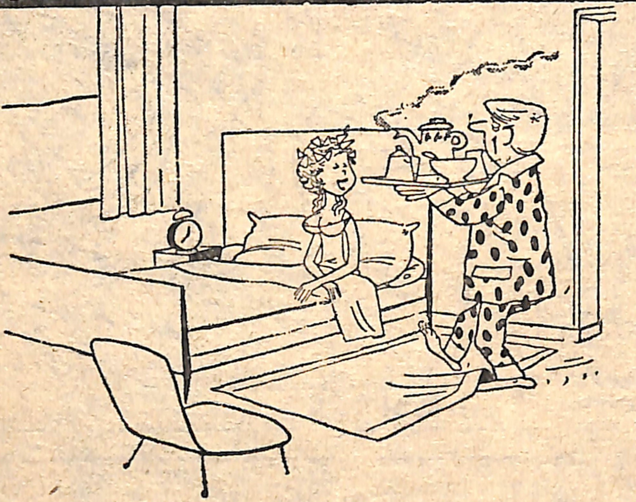

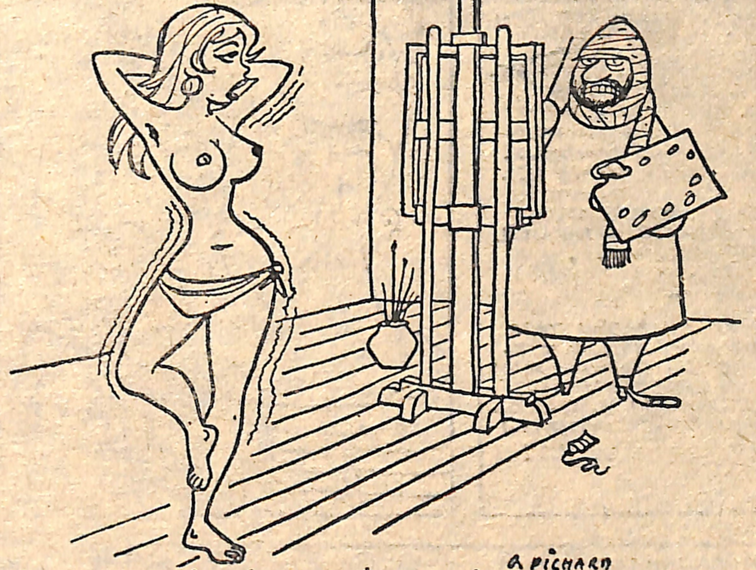

DEVAMI VAR

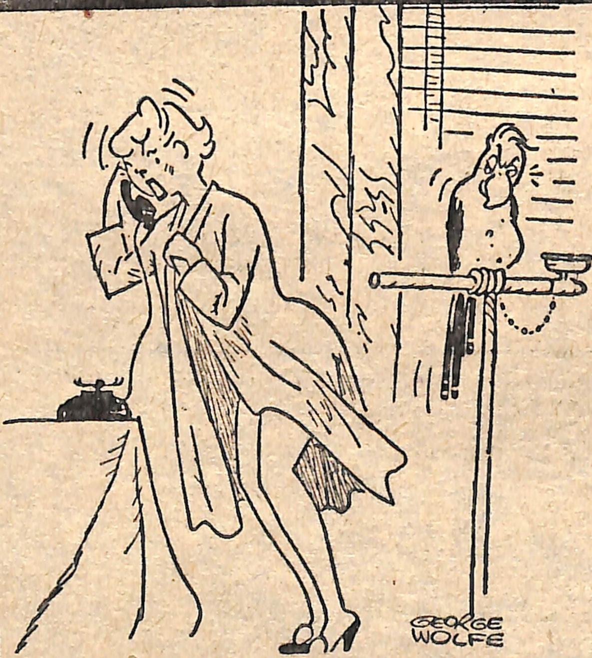
dünya KARİKATÜRLERİ

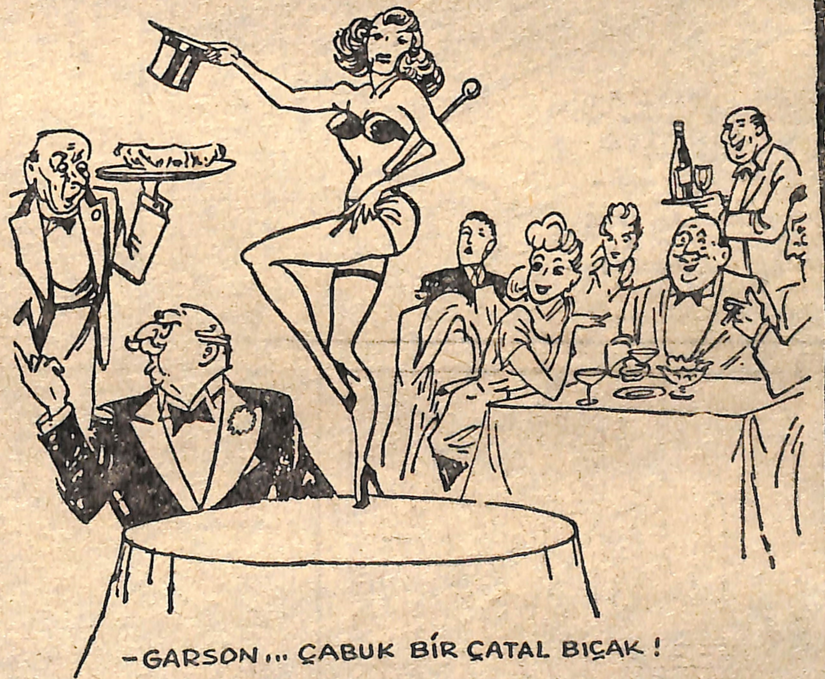
-SAKIN GÖZLERİNİ AÇMA, SANA BİR SÜRPRİZ YAPACAĞIM...

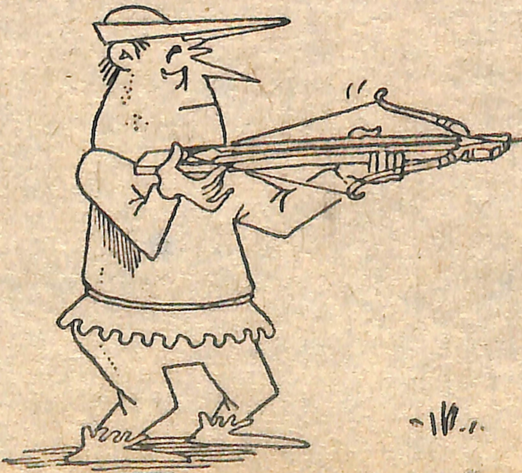
RESSAM – MODELİN TİTREMESİNDEN BİRŞEY ÇIKMAZ. BENİM ELİM TİTRERSE FELÂKET!..

-ALOOO... KUZUM, SATTIĞINIZ PAPAĞANIN DİŞİ OLDUĞUNDAN EMİN MİSİNİZ?..

-GARSON... ÇABUK BİR ÇATAL BIÇAK!

YAZISIZ

Dolma-
kalem
meraklıları
sevinç
içinde

Skrip

SAYESİNDE

PİYASANIN

İYİ MÜREKKEP İHTİYACI

KARŞILANDI

dünyanın en saf ve en çok satılan mürekkebi olan SKRİP

- derhal yazar — çabuk kurur
- pıhtılaşmaz ve tortu bırakmaz
- dolmakaleminizin uzun ömürlü olmasını sağlar

SKRİP LEKESİ YIKANABİLİR

HER YERDE ARAYINIZ

FAAL

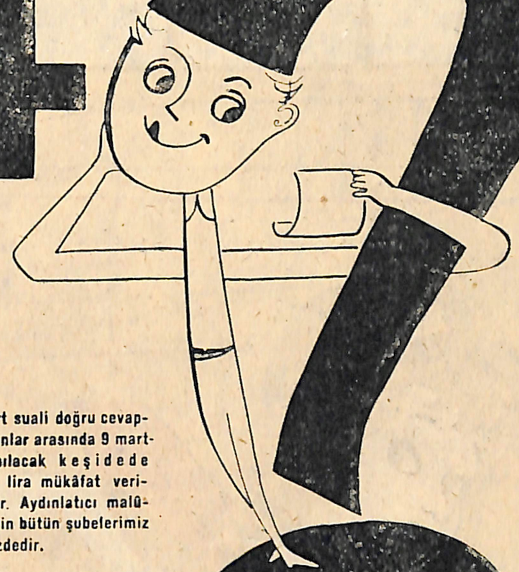
Türkiye Umumi Mümessili:

KOÇ TİCARET T.A.Ş.

(Büro Levazım Şubesi)

Skrip bütün kırtasiyecilerde bulunur

4 SUAL

Bu dört suali doğru cevaplandıranlar arasında 9 martta yapılacak keşidede 21.250 lira mükâfat verileçektir. Aydınlatıcı malûmat için bütün şubelerimiz emrinizdedir.

21.250 Lira

1 TÜRK TİCARET BANKASI Hangi yılda ve nerede kurulmuştur?

2 İlk sermayesi nasıl toplanmıştır ve şimdiki sermayesi ne kadardır?

3 Şube adedi ne kadardır? İş merkezi neresidir?

4 Provizyonlu çek nedir? Türkiyede ilk olarak ne zaman ve hangi banka tarafından ihdas edilmiştir?

ÇEKİLİŞE BANKAMIZDA HESABI OLMIYANLAR DA İŞTİRAK EDEBİLİR

CEVAPLARIN
En geç 5 Mart 1959 akşamına kadar
TÜRK TİCARET BANKASI (4 SUAL SORUYOR) SERVİSİ
UMUM MÜDÜRLÜK BAHÇEKAPI - İSTANBUL
adresine gönderilmesi rica olunur.

TÜRK TİCARET BANKASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 50, altı aylığı 25 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Allah aşkına yakala beni polis abla!.